OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's League of America, Inc.

909 N. Franklin Street

Philadelphia 23, Pa.

Травень

5

May

1960

www.unwla.org

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XVII. ТРАВЕНЬ Ч. 5.

Видає Союз Українок Америки раз в місяць за вийнятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька, д-р Наталя Пазуняк, Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати на адресу:
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Річна передплата в ЗДА й Канаді від січня 1959 ..... $4.00
Піврічна передплата $2.50
Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 45 центів

OUR LIFE

VOL. XVII. MAY No. 5.

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Subscription in the United States of America $4.00 per year, half year $2.50. Subscription in Canada $4.00 per year, half year $2.50. Subscription in England 1¼ pound sterling, per year. Subscription in Australia 2 pound sterling per year. Subscription in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

Зміст:

Л. Мурович: На День Матері
На черговому етапі
Н. Пазуняк: На допомогу матері
Э. Розгін: Др. Віра Грущенко
О. Зозуля: Мати
Л. Б.: Успіхи молоді
Одна: На фінансовому пості
Л. Б.: Відійшла українська вчена
Успіхи жінок
Присутня: Парляментарні правила
М. Яримович: На свіжу могилу
М. Стратієнко: Виховний Семінар
Ч. Ч.: Добір назв
О. Лобачевська: Весняна мода 1960
Г. Чорнобицька: Мамин День
П. Кізко: Я не бачив України
„ Травень
Г. Черінь: Вдома найліпше
Л. Гаєвська-Денес: Каня
Н. Наркевич: Лист до мами
П. Кізко: Мандрівка
В. Вовк: Вітражі

На обгортці образ Богоматері з Межигірського манастиря.

Відновлюйте Вашу передплату вчас, тим осягнете миле почуття упорядкованости, а видавництву зрівноважений бюджет.

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:
Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:
Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerks.

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:
"Library & Book Supply"
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, Victoria

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видатництву.

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК Вашій приятельці — це ПЕРЕДПЛАТА „НАШАГО ЖИТТЯ“

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1060 — 1000 літ проминуло від походу, що його повели **сини Ярослава Мудрого** проти нової орди торків. Князі Із'яслав, Святослав і Всеволод об'єднаними силами так розгромили їх, що вони залишили наші землі і подались у наддунайські країни.

1620 — 340 літ проминуло від хвилини, коли **під опікою Запорізького Війська** висвячено в Києві православну ієрархію. Тут стануло в одному фронті міщанство, духовенство і козаччина і їх стремління, що йшли досі розірвано, поплили єдиним, спільним річищем.

6. травня 1920 — 40 літ проминуло від хвилини, коли Армія УНР пробилась у районі Ямполя на захід. За нею лежав **Зимовий Похід,** в якому вона перейшла Правобережжя в запіллі большевицького фронту.

1860 — 100 літ проминуло, як у Миколаєві народилась поетка Уляна Кравченко. Писати почала в 1881 р. у „Зорі. Приятелювала з Наталею Кобринською й Іваном Франком і під їх впливом її лірика пройнялась громадським звучанням. Була однією з піонерок жіночого руху в Галичині.

Подаруйте „ДУХ ПОЛУМЯ“ Лесі Українки до найближчої американської бібліотеки. Ця книжка освідомить світ про нашу культуру.

Сальон Краси

МАРІЇ ПРОКТОР

Тел. MA 7-0243

520 W. Girard Ave.
Philadelphia 23, Pa.

Приймає:

Понеділок, вівторок, четвер 10—6 год.

Середа	10—4 год.
Пятниця	9—7 „
Субота	8—5 „

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Нью Йорк, Н.Й. США.

Наше Життя

РІК XVII. ТРАВЕНЬ, 1960 ЧИСЛО 5

Лариса Мурович

На День Матері

Ми тільки Матері! Не воїни й герої,
Що пишуть із мечем історію століть,
Що гомоном гучним палкої мови зброї
Зрушають від основ перестарілий світ.

Й тому, що наші дні з негоди виростали
То часто наші сни тривожні і тремкі —
Вирізьблює життя контурами печалі
Сильветку мрій і дум у нашому лиці.

Ось будні, що судились ми замінім на свято,
А диссонанс життя — в мелодії райські,
І будьмо, як земля ця і щедра і багата,
Що в кожен час дари — дарує нам свої.

В свідомості завдань, що перші до уваги
Гартуймо ми себе і тих, що є у нас,
Щоб легко нам було подать їм щит одваги
У той сподіваний і недалекий час.

А поки ще спокій, держім їх біля себе
І щастям обдаруймо і мужів і дітей,
Сьогодні дні хай так, як хвилі тихі в небі
Ілюзією бур не хмурять нам очей.

Та взавтра, як у день жорстокий і кривавий
Підуть вони від нас на той останній змаг —
Ми радісно їх шлім на ту дорогу слави,
Що назначив Вітчизні — непереможний стяг!

На черговому етапі

У 35-ліття Союзу Українок Америки

У травні минає 35 літ від тієї хвилини, коли в Ню Йорку об'єднались існуючі вже жіночі товариства в одну організацію, що прийняла назву Союзу Українок Америки. Цей довгий шмат часу спонукує нас не до святкувань, а до аналізи пройденого шляху.

Основоположниці СУА плянували зорганізувати українське жіноцтво в Америці з думкою збереження його для Рідного Краю. Нова країна була ще тільки етапом часового переселення. Усе робилося з думкою про Рідний Край, просвічувала ідея всебічної допомоги для нього аж до остаточного повороту.

Та роки минали. Виростали діти, народжені вже в Америці і скріплювали почування новопоселеної родини до нової батьківщини. Життя еміґрації почало стабілізуватись і переходити в етап постійного поселення. Відділи СУА поважно причинились до розбудови наших Церков, Нар. Домів, шкіл та загально-громадських установ. Змінилось також ідеологічне підложжя нашої організації. Союз Українок Америки став притягати у свої ряди тут народжене жіноцтво, плекати їх зацікавлення й почування до країни своїх батьків. На це пішло багато зусиль і праці проводу.

По закінченні II. світової війни прийшла нова хвиля еміґрації. Привезла з собою подих Рідного Краю та його важких змагань. Поважна частина її увійшла у ряди Союзу Українок Америки й викликала новий ритм праці й зацікавлень. Велика відповідальність, що тяжить на новій, політичній еміґрації — проявилась у певних політичних акціях, у дбанні про молоде покоління, в опіці над потребуючими українцями, що розсіяні по всьому світі.

Треба з радістю констатувати, що в рямках однієї організації зійшлися і зжилися три роди членства. Перші й найбільш заслужені — це ті піонірки, що клали колись цеглини під її підмурівок. Вони ще й досі стоять при ній у своїх Відділах і з великою любов'ю піддержують кожен її почин. Для них оце 35-ліття є найбільшим тріюмфом, що його може пережити громадська одиниця, яка бачить ще за життя зріст і розквіт свого власного діла.

Другі — це ті, що тут виросли чи народились і вміли зберегти у своїй душі любов до країни своїх батьків. Їх небагато, але тим більше цінимо їх зусилля й увагу. Вони вложили теж багато думок та помислів у розвиток організації та допомогли їй здобути собі ім'я у країні поселення.

А треті це ті, що тепер включилися в неї і стараються виконати в ній завдання, наложені на них Батьківщиною. Їх праці ще не можна тепер оцінити. Але в 35-ліття треба згадати й їх свіжий вклад у це велике діло, що зветься Союзом Українок Америки.

Наші проблеми

НА ДОПОМОГУ МАТЕРІ

Виховна тематика, зокрема українознавча, притягає щораз більше увагу батьків, викликує зацікавлення в громаді, врешті стає вимогою часу. Це є ознакою, що майже все суспільство зрозуміло вже небезпеку денаціоналізації. В теорії присвячується цьому питанню статті, ведуться дискусії, як запобігти лихові. В практиці застосовується і удосконалюється вже існуюче навчання українознавства. Можна сміло сказати, що успіх праці в українознавчих школах та ріст їх самих у великій мірі залежить від настанови і зрозуміння батьків, зокрема матерей, для цієї справи. Спостерігається, що з роками школи ці входять щораз глибше в життя; найчастіше саме мати в родині стимулює посилання дитини до українознавчої школи. Отож при добрій волі й зрозумінні матері можна цю освіту дитині доволі легко осягнути в великих центрах Америки чи Канади, де є значні скупчення українців. Для тих одначе, що їх доля закинула в далекі околиці, віддалені від українських осередків — це нелегка для розв'язки справа. Відомо при тім, що таких родин досить багато. В тих умовах мати має подвійні труднощі: дитина, не чуючи ніде, крім дому, рідної мови, переважно швидко забуває її й англійську мову сприймає вже тоді, як рідну, а українську, як набуту, вивчену; тоді вона втрачає мовне почуття й мусить вивчати всі її форми — роди, закінчення відмінків, дієслова, вирази. Цього без доброго посібника не можна осягнути. Другою трудністю для матері є саме брак українознавчої школи. Мати нераз неприготована до того, щоб могти дати потрібні знання дитині, розгублюється в тій ситуації і свідомо чи несвідомо не зупиняє постійного вжитку навіть у домашньому житті англійської мови, а тим самим процесу денаціоналізації дитини.

Ці труднощі української сім'ї відчувають українські мовники й педагоги. Бачимо постійні зусилля з їх боку виданням відповідних підручників і лектури влегшити батькам це завдання. Зразком такої книжки є Яра Славутича "Conversational Ukrainian", видана у Вінніпегу. В ній дав др. Я. Славутич систематичний виклад української граматики рівночасно з розмовним матеріялом. Граматика подана малими, легко сприймальними частинами в 50 лекціях. Автор застосував методу діялогів, що уможливлює легше сприймання мовних явищ і особливостей. Мова українських текстів добра, нормативна. Тексти наголошувані, що дуже допомагає в засвоєнні правильного виголошування слів. Для письмових праць є добре підібрані вправи. Діялоги охоплюють різні ділянки життя; різнородні тематикою і легко побудовані, запам'ятуватимуться певно без принуки.

В кінці книжки доданий словничок та граматичний компендіюм. Підручник цей — це лиш частина першого курсу; слідуючий том матиме більше текстів для читання та мовних пояснень.

Крім мовних вправ у підручнику дбайливо розміщений матеріял, що інформує про історичну давнину України, її культуру, географічне положення та сучасні національні ідеали й шляхи здійснювання їх українцями у вільному світі.

Українські матері в діяспорі! У вашому трудному завданню — зберегти в дитини знання української мови у слові й письмі — цей підручник — це чудовий допоміжний засіб. Запізнайтесь із ним! Навіть коли ваша дитина вже володіє мовою достатньо, то ця книжка дасть вам вказівки, як її знання постійно і невпинно збагачувати. Це буде ваш найкращий порадник і дороговказ.

Наталя Пазуняк

КОНФЕРЕНЦІЯ ГОЛОВ ВІДДІЛІВ

Окружні Ради СУА намітили на травень ц. р. КОНФЕРЕНЦІЮ ГОЛОВ ВІДДІЛІВ. Метою Конференції є обговорити всі зміни, що їх приносить новий статут у відношенні Відділів до Окр. Рад і навпаки. При цій нагоді можна б розглянути також парляментарні правила ведення зборів.

Окрім того Окр. Ради хочуть порушити ще тему 35-літнього святкування роковин СУА, що відбудеться восени.

Побажано було б, щоб на Конференцію Голов прибули також секретарки Відділів.

ДО КОНҐРЕСУ В ІСТАМБУЛІ

Істамбул — це брама до Близького Сходу. На його просторі зустрічається творча думка Европи зі свіжо пробудженою силою Азії. Тут у серпні відбудеться черговий Конґрес Міжнар. Жін. Ради, щоб формувати шлях жіночого руху. У безпосередньому сусідстві України твориться фронт, що скріпить у майбутньому відпір вільного світу від большевицької аґресії.

Але наша Батьківщина не може вислати представниці на цю важливу зустріч, бо їй замкнено залізною заслоною уста. Та про це повинні подбати ми, українки у вільному світі! Наша представниця мусить там знайтися і пригадати про наші права й потреби.

Нею обрали ми п-ню Анастазію Вокер із Дітройту. Вона поїде у складі американської делеґації, як представниця Союзу Українок Америки. Узброєна у знання міжнародніх проблем та українського ґрунту, зможе впровадити нашу проблематику у наради комісій та нав'язати цінні контакти із жіноцтвом Туреччини.

Екзекутива СУА

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Євгенія Розгін

Др. Віра Грущенко

(Біографічний нарис)

Народилась д-р Віра Грущенко 1-го серпня 1903 року, в селі Карабелівці на Поділлі. Батьки її походили зі старої священичої родини, але батько був службовцем, а мати вчителькою. Крім Віри — родина складалася ще з трьох братів і сестри. Всі були свідомі українці, а старші брати ще до революції приймали участь в українському громадському житті.

За першої світової війни, родина Грущенків перебралася до Києва, щоб мати змогу дати освіту дітям. У 1917 р. батьки Грущенки, а також брати, всі брали активну участь у революції і державнотворчому будівництві. Перше нещастя в родині Грущенків трапилося на початку 1918 року, коли Мурав'єв із своїми бандами вперше захопив столицю України Київ. Якоїсь ночі, озброєні чекісти вломившись до хати Грущенків із списком у руках, забрали двох братів Віри (третій випадково не був присутній) і в ту ж ніч розстріляли, разом із великою кількістю української молоді. Віра Грущенко, що мала тоді всього 15 років, дуже глибоко пережила втрату братів, особливо молодшого Івана, що дуже її любив. Вона після цієї події завжди говорила, що все життя буде шукати можливостей відплати лютому ворогові, але як буде видно із наступних рядків, їй так і не вдалося здійснити цього наміру, навпаки, ворог все життя гнітив її.

**
*

Початкову освіту Віра здобула в рідному селі Карабелівці, а середню в Києві, в гімназії Св. Ольги. Важко було батькам виховувати четверо дітей; крім батька, мусіла працювати й мати. Однак, революція й окупація України стали на перешкоді нормальному вихованню. Віра Грущенко не встигла закінчити гімназії, хоч залишалося ще не багато. Коли за окупацією насунулися на Україну, а в першу чергу на Київ крім терору — холод і голод, батьки Грущенки не витримали і виїхали із старшою дочкою на село, щоб перебути непевні часи. Та Віра залишилася сама в Києві, щоб завершити середню освіту і вступити до університету.

Почався від того часу новий період самостійного життя, повного небезпек, боротьби, поразок і перемог, успіхів і невдач. Найперше треба було забезпечити себе відповідними матеріяльними умовами для існування. Завдяки підтримці добрих людей вона дістала працю куріера (посильної) в Історичному Музеї, а згодом, завдяки протекції проф. Біляшевського — наглядача, тобто уже кваліфікованого співробітника музею.

Д-р Віра Грущенко-Козак
Vera Hrushchenko, M.D., an Ukrainian mother, whose tragic fate is described in a biographical sketch.

В 1919 році Віру Грущенко заарештували за зв'язок з Повстанкомом України і тримали у в'язниці 9 місяців. Звільнили її завдяки низці щасливих обставин і спеціяльним заходам впливових українців. Безперечно, то було велике щастя, бо в ті часи в Києві убивали за якубудь провину, або навіть без усякої провини, лиш за приналежність до української національности.

Після звільнення, Віра Грущенко продовжувала працювати в музею, і готуватися до університету, до якого вона вписалася в 1922 р., спочатку на літературний факультет, а в 1923 р. перейшла до Медичного Інституту, що на той час уже виділився з університету у самостійну вищу школу. Студіюючи, вона весь час працювала, щоб не бути залежною від усяких „Студентських Стипендіяльних Комісій", чи інших партійно-професійних організацій, що на той час уже прийшли до голосу у вищих школах України. Перебуваючи на останньому курсі, в 1927 році, Віра Грущенко одружилася із студентом Київського Інституту Народнього Господарства Григорієм Козаком.

Закінчила вищі медичні студії в 1928 році і для спеціялізації на лікаря педіятра — вступила на річні курси удосконалення лікарів, що їх успішно закінчила в 1929 році. Як фахівець лікар-педіятр, у цьому ж році виїхала до м. Звенигородки на Київщині, на посаду керівника дитячої консультації. На цій посаді вона перебула всього один рік, бо її дружина Григорій Козак після закінчення вищої школи і відбуття обов'язкового річного стажу, з 1-го жовтня 1930 р. став на постійну добре платну працю в Києві. Віра сподівалася, що незалежна матеріяльно, буде жити в Києві, з яким вона зріднилася, тим більше, що уже сподівалася першої дитини. Мріяла про спокійне родинне життя в рідному місті і ніби все складалося на добре, але в підсовєтській дійсності нічого немає сталого, а тим більш певного для українців. Окупаційний режим дбає про все, про „світову революцію", про „волю для поневолених народів", але не про добробут, а тим більше спокій своїх громадян. Навпаки, голод, терор,

а спричинені ними непевність і страх, були і є невід'ємними атрибутами „диктатури пролетаріяту". Не минув „опікою" окупаційний режим і Віри Грущенко-Козак, власне цілої її родини. В ніч на 16. жовтня 1930 р. заарештовано її дружину, а після нелюдських знущань і мордувань в ГПУ та Лукіянівській в'язниці в січні 1931 р. засуджено і вислано на п'ять років на північ.

В Архангельську, куди Григорій Козак був засланий, йому вдалося „уникнути" лісорозробок, тобто певної смерти, а потрапити спочатку на тартак, а згодом на торфорозробки. Д-р Віра Грущенко вирішила виїхати на „добровільне заслання" до чоловіка, до Архангельська, бо думала, що працюючи вільним лікарем, вона допоможе матеріяльно дружині, підтримає його духово, а головне уникне сама долі дружини „ворога народу" або навіть примусового заслання. На це показували всі ознаки, бо вже почали оглядати приміщення, щоб відібрати для інших, про право голосу натякати, а Народній Комісаріят Здоров'я відмовився призначити її на будь-яку лікарську посаду. Отже, залишився один вільний шлях для неї — їхати з малою дитиною на північ, щоб там ділити гірку долю свого чоловіка.

Приїхавши до Архангельська 27. липня 1931 р., д-р Віра Грущенко-Козак пережила чергову трагедію. Захворіла її восьмимісячна дитина і за кілька день померла. У зв'язку з тим, батьки крім трагедії втрати єдиної дитини мусіли пережити інші, пов'язані з подією пригоди. Наприклад, на слізне прохання доглядач місцевого кладовища відвів „найкраще місце" для могилки, а коли самі батьки принесли маленьку труну з тілом дитини, то виявилось, що могилка викопана на передодні, уже повна води. Положили домовину на воду, а вона плаває, пробували занурити лопатами, труна перевертається, спливає. Стали закидати землею, так само нічого не допомагає, земля падає на дно могили, а труна плаває. Тоді, тичками занурили труну й так, тримаючи її під водою, зверху чим скоріш засипали землею, фактично болотом. Цю трагедію зрозуміють лиш ті, що самі або є, або були батьками, і переживали втрату своїх дітей.

Після такого чергового удару долі, д-р Віра Грущенко-Козак почала працювати керівником дитячого кабінету в місцевій поліклініці. Важка праця лікаря в комуністичній тоталітарній державі, але ще стократ важча для лікаря-жінки, що носить тавро „висланця", „ворога народу". Щоб уникнути цього тавра д-р Віра Грущенко-Козак вибрала добровільне заслання, але виявилося, що й там, на півночі, в царстві „висланців", система діє так само, як і скрізь на „волі". Для характеристики умов праці подамо кілька ілюстрацій, що їх оповів нам чоловік покійної Григорій Козак, який тепер з двома дочками знаходиться в Австралії.

Весною 1932 року, д-ра Віру Грущенко-Козак послали „на чергову посівну кампанію", для організації дитячих ясел при колгоспах. Разом із нею поїхала жінка-комуністка „парторганізатор" для „політичної роботи" на селі. Потрапили вони в сільський район недалеко Вологди, в місцевість, що колись славилася молочним тваринництвом. Всі жінки відбували працю в колгоспі, а діти залишалися в наскоро зорганізованих яслах. Харчування було жахливе, одна ріденька зупа, без товщу і м'яса. Д-р Віра Грущенко-Козак, як лікар, організатор і керівник ясел, звернулася до голови колгоспу з вимогою видавати для дітей хоч молока, як що не цільного, то хоча б відсепарованого (перегону). Голова колгоспу дослівно відповів так: „Ми не виконуємо молокоздачі, нам не хватає знятого молока для телят, і я не хочу йти до в'язниці, якщо загине хоч одне теля". Отже, за теля голові колгоспу загрожувала в'язниця, а за стан здоров'я дітей, навіть за їх смерть — нікого не карали.

Мала д-р Віра Грущенко-Козак ще одну варту уваги пригоду. Одного разу її співробітниця-комуністка, виїхала до іншого району. З того скористалися місцеві селянки і прийшли запросити її в село, до якогось тяжко хворого. Коли її привели в темну і холодну комірчину, вона побачила хворого мужчину з довгим волоссям, в якому пізнала священика. У нього було запалення легенів, і йому треба було для порятунку — теплого приміщення та медичної допомоги. Тут же виявилось, що ніхто не може взяти хворого до своєї хати, бо кожний боїться ризикувати сам, своєю родиною і навіть хатою. Виявилося також, що навіть у цю зовсім непридатну темну і холодну комірчину, примістили священика потайки, з великим ризиком, щоб про це не довідалися сторонні люди. Становище хворого було критичне, а до того умови жахливі, треба було щось діяти. Д-р Віра Грущенко-Козак ще раз відвідала хворого, принесла потрібні ліки і навчила сусідку як доглядати його. Коли ж повернулася парторганізаторка і д-р Віра Грущенко-Козак оповіла їй про тяжко хворого, якого негайно треба примістити в лікарню, комуністка сама захотіла побачити його. Вона зараз догадалася, що хворий священник, і почала кричати на Віру Грущенко, докоряючи їй всякими словами, як то вона, мовляв, сміла відвідувати такого хворого. Не помогли вияснення, що в ім'я людяности лікар повинен кожному допомагати. А на господиню, що примістила хворого, комуністка накинулася з погрозами за те, що вона (господиня) допустилася такого „злочину", як перетримування священика та ще й покликала доктора до нього. Врешті вона заборонила будь-чим допомагати хворому, відвідувати і видавати йому ліки. На другий день вранці, з'явився гурт селянок, з галасом увійшли до кімнати лікаря, вимагаючи негайної допомоги, бо хворому погіршало. Парторганізаторка всіх їх вигнала з хати.

Над вечір хворий помер. Населення так обурилося поведінкою комуністки, що вирішило її разом з лікарем замордувати. Випадково про це довідалася господиня хати, де вони мешкали, і боячись, щоб це не сталося в її хаті — повідомила д-ра Віру Грущенко-Козак, а ця парторганізаторку. Хоробра комуністка так перелякалася, що негайно зібралася і вирушила пішки до району, забравши із собою і д-ра Віру Грущенко, бо боялася сама пішки мандрувати.

(Закінчення буде)

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Нью Йорк, Н.Й. США.

Ол. Зозуля

Мати

Сьогодні Орися з Марійкою вже вдруге вийшли орати кукурудзяний лан. Польовий відміряв їм денну норму, оглянув плуг, трохи опустив чепіги і, вважаючи свою роботу зробленою, гукнув:

— Можете починати.

Марійка гукнула на коні. Леміш зразу запоров тупим носом у чорнозем, і ніби кріт лишив позаду нерівний чорний слід. Коні йшли повільно і важко дихали. Плуг, наче рало, поров землю, оминаючи корчі кукурудзиння. До полиці налип грубий шар липкої землі і леміш зовсім перестав заглиблюватись у землю. Марійка зупинила коней. Дівчата почистили полицю звільнили чересло від коріння і коні, знову за звичаєм, потягнули скрипучий плуг.

Через кожних п'ять хвилин вони чистили ці поіржавлені, і тупі як дерев'яна лопата, нескладні частини плуга. Дівчата не знали, що цей плуг змонтовано з кількох старих покидьків, але бачили, що після такої оранки не чекати щедрих плодів.

— Учора, — раптом заговорила Марійка, — голова колгоспу говорив, що хто виконуватиме норму, через два роки зможе йти вчитись.

— І ти в це віриш?

— Як тобі сказати... одне, що цих норм ніколи не виконаєш, а друге... хто ж робитиме біля землі?

— Хлопці до війська, а нас до плуга.

Орися йшла за плугом і пильно вдивлялася, то на густі крижини хмар, що безпорядно штовхались над її головою, то на зграї шпаків, що падали біля самісеньких її ніг та жадібно ковтали свіжих хробаків. Мабуть, подумала вона, що щасливими на цих колгоспних полях лишились одні шпаки.

По обіді плуг трохи позбувся іржі, і земля більш слухняно лягала скибою. Чересло різало певніше і тому менше кидало чепігами. Але надій виробити норму не було. Сіра кобила що далі, все частіш відставала від буланої та примушувала робити відпочинок.

Десь під лісом сердито гарчав трактор. Чути було як він на всю потужність витискає з свого нутра рештки сил: то несамовито заревe, то безсило замовкне. Йому, очевидно, як і цій сірій кобилі чогось бракувало.

Чорні осінні хмари, ніби тікаючи від холодної осінньої ночі, повільно пливли на захід. Хтось тричі креснув об кусень рейки, сталевий голос пролунав над степом, і заховався у вирії кошлатих хмар.

Коли дівчата вийшли з плугом на шлях, появився польовий. Він зміряв оком ріллю, щось занотував до свого зошита і, між іншим, додав:

— Маєте одну третю норми.

— На чорну дошку повісять, — прошепотіла Орися.

На колгоспний двір з'їжджалися плугатирі. Над дверима конюшні вже блимав замурзаний ліхтар, біля якого стояв роздратований коню і когось лаяв, що кинув серед двору збрую. Біля ганку управи колгоспу стояв гурт дівчат і кілька літніх чоловіків. Між ними точилась якась гаряча дискусія, в яку раз-у-раз вплітався веселий дівчачий сміх.

— Не можу довше чекати, — озвалася Орися, — бабуся ж хвора... Ти, Марійко, побудь. Коли змінять роботу — перекажеш мені.

По всіх хатах заблимали каганці, заклубився над стріхами чорний дим. Хтось переходив із відрами вулицю. Ось в якомусь дворі реве голодна корова, а під хатою борикається безтурботна дітвора.

Орися звикла до цієї сільської ідилії, і все це мигтіло в її очах, як тінь. Але чого так налякано стукає її серце? Чому вона не може зібрати до купи розгублених думок? А коли добігла до школи, раптом зупинилась. У її хаті темно...

Постояла хвилинку, і вже повільно, ніби з якимсь острахом, зробила кілька кроків і відчинила двері. Засвітила лампу, і з першого погляду зрозуміла, що стан здоров'я бабусі погіршав. Підійшла до ліжка і обережно взяла

Марійка гукнула на коні і леміш зразу запоров тупим носом у чорнозем.

бабусю за руку. Христина відкрила очі і якимсь придушеним голосом спитала:

— Ти орала, Орисю?

— Орала, бабусю.

Вона хотіла ще додати, що їм дали найгірших коней та зовсім нездалий плуг. Але саме в цей час до хати увійшла Марійка зі своєю мамою.

— А ми вам трохи молока принесли.

— Добра ти, Дарко. І Марійка, дякувати Богові, як рідна...

— Напийтесь, молоко не пошкодить.

— Знаю. Але серце... серце втратило спокій. Це ж шістдесятдев'ятий рік. Важко мені переступити цю осінь. А як хотілось Орисю і Марійку підтягнути хоч до десятої кляси.

— А може ще зміниться, — непевно заперечила Дарка.

— Знаю, що мусіло б змінитись, але з наукою не чекають.

Стара Христина кілька хвилин дивилась в якусь одну невловну точку, і ніби щось пригадавши, додала:

— Як що... ти ж уже як рідна мати її. Одна вона, однісенька...

Орися міцно стиснула уста, силкуючись вгамувати біль. Але з глибини очей прорвались рясні сльози і горохом покотились по гарячому лиці. Вона добре розуміла, що бабуся це та тонесенька ниточка, за яку вона тримається. Знала і те, що ця ниточка занадто слабенька і ось-ось урветься.

— Годі Орисю, годі. Я ж жива, чого ж тобі. І тітка в тебе є в Катовицях. Любить вона тебе. Ой, як любить!.. Пачки посилає. Вона ніколи, ніколи не лишить тебе. А ти, Марійко, ночуй в Орисі. Удвох відрадніше. Якщо забракне — покличте.

Із тими словами Дарка зачинила за собою двері, Орися підійшла до Марійки, якось по-дитячому подивилась їй у вічі і прошептала:

— Як тобі добре, що маєш маму.

...Кажуть, що найбільш людина цікавиться тим, що заборонено. Тому, очевидно, подруги, погасивши світло, довго говорили про школу, в яку їм не вільно більше ходити. На колгоспних роботах вони мусять пробивати собі шлях у життя. А ще напровесні, коли ходили у восьму клясу, стільки було мрій! Марійка обняла подругу і вже крізь сон заговорила:

— Взавтра ми знову маємо орати.

Коли у вікно зазирнув сірий ранок, Орисі здавалось, що вона ще не закривала очей. Проте сон, що їй привидівся, вона добре пам'ятає.

— Дивний сон я бачила, Марійко.

— Щось страшне?

— Зовсім ні. Снилось мені, що я стою в клясі, а на лавках багатобагато дітей. Я повісила на дошці мапу та й питаю дітей: „Що тут написано?" А вони всі разом: „У-к-р-а-ї-н-а". Я усміхнулась та й знову запитую: „Як називається наша столиця?" А вони хором: „К-и-ї-в". А що це за синя пляма на мапі? „Ч-о-р-н-е м-о-р-е", загули діти. Я радію і очима когось шукаю. Може, думаю, хтось із вас по тому морі капітаном плаватиме, а може... І саме в цю хвилину, ти, Марійко, штовхнула мене в бік і проснулась.

— Шкода. Такий гарний сон і без кінця.

**
*

Несподівана смерть Христі Чорнобай потрясла все село. Орисю вона остаточно вибила з рівноваги. Ще з-вечора їй здавалося, що бабусі покращало. Вона навіть трохи сиділа з нею. Розповідала про тітку в Катовицях, про дідуся, що десь загинув у азійських степах. А от про маму й тата, — чомусь мовчала. Часом здавалось їй, що бабуся боїться порушувати цю найріднішу для неї тему. Вона тільки й знала, що мама й тато загинули у вирії війни, коли їй було кілька місяців. Все те, що знала бабуся про маму і тата, забрала з собою в домовину. І тієї живої, може навіть страшної дійсности про батьків, вже ніхто їй не розповість.

Ці думки викликали в Орисі страх і нестерпний біль у голові. Вона на хвилину закрила очі і відчула, як по всьому тілі пробіг струм надмірного тепла. Це вже була виразна ознака невстановленої хвороби.

Вечором Орисю відвезли до міського шпиталю. Лікарі виявили в неї нервове потрясення. Ця хвороба вимагала суворого шпитального режиму, а ще більше чутливого догляду, якого в шпиталі бракувало. Це добре знала Дарка, тому зараз же після похорону Христини, послала Марійку доглядати Орисю. Та не завжди людина може зробити те, що може і хоче. Так і сталось і з Марійкою. Лікар Колотай вислухав її і повторив стару, як світ фразу.

— У шпиталі свої закони і порядки. Стороннім тут бути заборонено.

— Але вислухайте мене до кінця, — вже благаючи говорила Марійка, — в Орисі Швець нема ніякої родини. Найближча її тільки я — подруга. Два дні тому поховали люди її бабусю, Христину Чорнобай. Може чули, до війни вона професоркою в міській гімназії була.

Ці слова ніби кольнули лікаря. Силкуючись, щось пригадати, він вже м'яким тоном запитав:

— Це та Чорнобай, що чоловік її директором у гімназії був?

— Та сама, — непевно ствердила Марійка. — Орися з бабусею переїхала в село вже після війни, але без дідуся. Так що...

— Почекай хвилинку, — перервав її лікар, — я пораджусь із директором.

Марійка дивилася на білу постать, що повільно підіймалася по східцях на другий поверх і думала, невже не дозволять?

Лікай Колотай зайшов в операційну кімнату і думками заглибився в минуле. Пригадалася гімназія, товариші, випускний вечір. За столом сидять різного віку педагоги, а посередині старенький, зовсім лисий з стриженими вусами директор, Василь Чорнобай, або як його всі називали „жива енциклопедія". Він не може пригадати тексту останньої його промови, але кінець її він і зараз виразно чує. „Ми, — говорив директор піднесеним тоном, — свій обов'язок перед вами виконали. Ми вам відкрили семафор у життя, показали сліди предків, а тепер залежить від кожного з вас дійти до конечної мети". Потім він кожному, як рівному до себе, вперше потиснув руку.

І лікар Колотай, не питаючи директора, покликав Марійку і наказним тоном сказав:

(Продовження на ст. 8)

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Успіхи молоді

Талановиті одиниці з-поміж молоді раз-у-раз здобувають собі признання у школах і університетах. Знов можемо занотувати кіль-

Христина Зелінська
Christine Zelinska, a talented young artist, who is illustrating OUR LIFE.

ка таких випадків, видвигаючи найбільш видатні з-поміж них.

Молода Христина Зелінська народилась у Рудні, Зах. Україна, в 1940 р. Малою дитиною подалась із батьками у велику мандрівку, яка провадила її через табор у Берхтесгадені, фарму Мериленду, аж до Филаделфії. Тут же й закінчила свою середню освіту. Дуже рано проявився в дівчинки талант до малювання і дбайливі батьки піддержували це замилування. Коли тільки відкрилась Мистецька Студія у Филаделфії, Христя стала однією з найбільш талановитих її учениць. На виставках Студії виділялись її рисунки і краєвиди. В останньому році середньої школи вона відвідувала суботній курс рисунку при Мур Інституті, відомому мистецькому каледжі.

У перших роках прибуття до Филаделфії Христя стала пластункою, належала до Куреня ім. Олени Теліги і є тепер членом Гуртка ст. пластунок „Буреверхи".

На запрошення редакторки Лесі Храпливої стала ілюструвати новацький журнал „Готуйсь".

У 1958 р. Христина Зелінська вступила до МУР Інституту, де одержала стипендію на цілоденне навчання. Перший рік студій дав їй загальний погляд на всі ділянки мистецтва, а в другому вона вибрала ілюстрацію, як спеціяльність. І тут справді її здібності проявляються якнайкраще. Наші читачки вже нераз мали змогу в тому переконатись, бо Христина Зелінська ілюструє новелі й дитячі оповідання в нашому журналі. В зарисах її рисунки є багато легкости й настрою.

Попробувала вона своїх сил також і на американському грунті. У контесті на плякат Виставки Квітів у Филаделфії, в якому взяло участь 200 контестанток — Христина Зелінська одержала другу нагороду.

Христина Зелінська є членом Т-ва Українських Студентів-Мистців і бере участь у його виставках, як також у Жіночій Образотворчій Виставці в Ню Йорку.

А тепер стелиться перед нею нова дорога. Бажаючи удосконалюватись — Христя Зелінська виїжджає з новим шкільним роком на студії до Европи. Там хотіла б перейти найкраще поставлену школу ілюстрації й графічного мистецтва, щоб получити придбане вже тут із настановою нових мистецьких течій.

* * *

Дарія Городецька народилась 1941р. в Зах. Україні. До Америки прибула у 1949 р. і відвідувала спершу парохіяльну школу у Ню Гейвені, а потім середню в Сиракюзах. У тому ж часі вчилась предметів українознавства в Рідній Школі.

До Пласту Дарія вступила ще в Німеччині у 1947 р. У Ню Гейвені перейшла пластові проби і їздила кожного літа на пластові табори в Іст Четгемі, а пізніше на Бобрівці. В останньому році відбула мандрівний пластовий табір в горах Адіронда. Переїхавши до Сиракюз була цілий рік курінною 34 Куреня УПЮ, а останньо будучи вже старшою пластункою, є впорядницею одного гуртка юначок.

Середню освіту Дарія Городецька закінчила в Сиракюзах, де в одній із найкращих середніх шкіл одержала золоту медалю з рівночасним вписом до AHS за гарні осяги в науці, за шляхетний характер і за суспільну працю серед української громади, яку американська школа признала їй за рівноцінну з суспільною працею на терені американської школи.

У липні 1959 Дарія Городецька брала участь у змаганнях в українознавстві, які проголосив ЮКОМА і написала працю „Чому ми вшановуємо пам'ять гетьмана Івана Мазепи", за яку одержала друге місце в групі старших юначок.

Сьогодні Дарія Городецька є студенткою університету в Сиракюзах. Предложивши адміністрації університету своє матуральне свідоцтво з Рідної Школи добилась вона, що їй признано 4 кредити за українську мову, нарівні з кредитами за англійську мову.

Мрією цієї молодої, свідомої українки є поїхати колись до Европи, а зокрема на Україну і оглянути ту багату і прегарну землю, яку вона знає лиш із книжок, а яку полюбила цілим своїм серцем.

М. Л.

Дарія Городецька
Daria Horodecka, a talented Ukrainian student from Syracuse, N. Y., got special credit for her social work in the school and Ukrainian community.

МАТИ

(Закінчення зі стор. 6)

— Можете бути з хворою кожного дня з 8 години ранку до 8 години вечора. Говорити з нею треба тільки про веселі і приємні речі. Швець лежить у шостій палаті.

Двері в палаті були відчинені і Марійка ще з коридору побачила Орисю. Вона лежала горілиць і перелистовувала журнал „Жізнь трактористок".

— Марійка! — радісно вигукнула Орися. — Я відчувала, я знала що ти прийдеш.

Вона вхопила руки Марійки і міцно притиснула до своїх грудей.

— Чуеш! Чуеш як б'ється серце, наче йому там тісно. Потім, ніби нарочито зробила павзу, і вже зовсім іншим тоном запитала.

— Похоронили бабусю?

— Похоронили. Казали люди, що такого похорону досі не знало село. Навіть із Безної і Люшні багато людей було. І хор гарно співав. А правдивіше буде — не хор, а всі люди співали. Потім багато людей говорили про бабусю, про те, як багато дітей навчила грамоти. Та найкраще говорив той чоловік, що парники доглядає. Сьогодні, — сказав він, — ми виряджаємо у вічне життя вчительку Христину Чорнобай. Двадцять років вчила вона дітей в нашій школі. Усі ми, що тут стоїмо — перші її учні. Вона влила в наші душі любов, навчила нас пізнавати добро і зло. Її світлий образ назавжди лишиться в наших серцях. Так і сказав — в наших серцях.

— А ще хто говорив. Розказуй все, все...

Саме в цю хвилину зайшов лікар Колотай, і попросив Марійку залишити на хвилину палату.

**
*

За вікном падав лапатий сніг...

Вулицею бігли веселі школярі і вигукували:

Ой, діти, діти сніг,
Вже не видно доріг,
Вже засипана хата —
Повна снігу загата.

Дівчата дивились крізь засніжене вікно на широку сільську вулицю, і пригадували дивовижного лікаря Колотая, що завжди після обіду приходив на розмови.

— Я помітила, Орисю, що ти йому сподобалась, — жартуючи сказала Марійка.

— А я помітила, що він тобі сподобався, — сердито відрубала Орися.

— Ти вже й розсердилась. Пожартувати не можна. Та, мабуть, і ти помітила, що він до тебе ставиться... ну, як тобі сказати, більш співчутливо. Часом навіть намагався показати товариську приязнь. Пригадуєш, як він раз сказав тобі: „Яке в тебе, Орисю, гарне ім'я. Воно мені нагадує вірш, Орися ж, моя ниво".

Орися засміялась, і додала:

— Може він знає, що ми оремо колгоспні поля.

Дівчата не читали такого вірша, але чомусь думали, якщо такий вірш є, то він напевно дуже гарний. Цей вірш і пригадав Орисі, що в бабусиній валізі є багато книжок, яких вона чомусь нікому не показувала. Може в якійсь книжці і вірш цей надруковано. Марійку також цікавили ті книжки, і вона охоче погодилась вперше після похорону відвідати хату, яка вже належала Орисі.

У хаті все було на своєму місці. Виглядало так, що ніби тут нічого не змінилось. Одні тільки чоботи бабусі стояли в кутку біля ліжка, нагадували, що нікому їх більше взувати.

Дівчата відкрили валізу і з цікавістю почали розглядати книжки. І хоч вони були старі, і навіть деякі без обгорток, але для них вони були новими і незнаними.

— Орисю, щоденник!

Грубий зошит, з написом „щоденник", відштовхнув дівчат від книжок. Та виявилось, що цей „щоденник" мав не той зміст, яким цікавляться шістнадцятилітні дівчата. На першій сторінці було написано: „В моїх жилах тече кров нашої сивої давнини. Я щаслива, що зберігла цю кров чистою і передала своєму поколінню. Хай же вона тече в прийдешні віки, як течуть бурхливі Дніпрові води в рідне Чорне море".

Дівчата прочитали і чомусь замовкли. Потім Орися перегорнула кілька сторінок і почала читати далі. „Літаки круками кружляють над головами, падають бомби, горять будинки. Саме в цю страшну ніч появилась на світ Божий кріхотна Орися. І згадала я тоді Бориса — нещасливого батька, що десь під Бродами хотів власними грудьми перегородити дорогу ворожим танкам. Через кілька місяців і Оля пішла слідами чоловіка. Із роду Чорнобаїв лишилась тільки я з малим немовлям. І от кінець війни. Чекала, виглядала — ніхто не повернувся. Невже Борис і Оля загинули? А може хоч чоловік вижив? З єдиним скарбом — немовлям повернулась я в рідне село. Лишила в чужих людей Орисю, а сама поїхала в далеку Караганду на розшук чоловіка. На сьомий день добралась я до того підземного міста. Розшукала ту страшну установу — НКВД, де сотні жінок, таких як і я, чекали в черзі, щоб підійти до вікна і почути слово втіхи, або розпачу. Підійшла і я тай питаю:

— Чоловік мій тут. Василь Чорнобай. Його мали вже звільнити.

Вікно закрилося. Стою і вся тремчу, наче на мою голову зараз впаде бомба і розшматує тіло і кості. Вікно відчинилось, і я почула:

— Умер, бабка.

— Коли ж, — питаю, — і як підкошена впала.

— У кніґе не указано.

— Боже мій, — простогнала я. — Тисячі кілометрів їхала, щоб почути, що умер, і в „кніґе не указано".

Орися закрила руками очі і закричала.

— Не можу я далі читати, не можу. Страшно...

Відомо, що страх викликає безстрашність. Тому урівноваживши, Орися попросила Марійку читати далі. Та, щоб хоч трохи відгородити себе від Караганди, перелистала кілька сторінок, і Марійка почала читати:

„1953. Щасливою людина є тоді, коли народиться, і тоді, коли відродиться. Сьогодні день мого відродження. Від рідної дочки одержала листа. Яке щастя, яка радість, що Оля жива! Бідна моя дочко, ти називаєш мене бабусею, а для рідної дитини стала тіткою з Катовиць. Життя навчило тебе ховатись за вуаль, а мене розпізнавати рідну кров. Чи сказати Орисі, що мама її жива? Чи не вплине на неї ця радість негативно? Мабуть, краще хай мужніє, набирається

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.Й. США.

Наше інтерв'ю

На фінансовому пості

Недавно тому щадниця "The Parma Savings Co." в Клівленді відзначила 45-ліття свого існування. Часто тут і там почуєте вислови признання для цієї установи не лиш між українцями, але й чужинцями, за совісну й солідну обслугу. Але мало хто знає, що в цій щадничій установі на визначному пості стоїть жінка і очолює його вже довгі роки. І що ріст цієї фінансової установи („Ди Парма Сейвінгс Ко." начислює тепер 16 мільйонів майна і є найбагатшою того роду щадницею в ЗДА, що є власністю української спільноти, а не державною інституцією, як це водиться в СССР) — у великій мірі завдячує вона також її зусиллям.

Пані Стела Палівода — це дочка Марії і бл. п. Івана Міхно, одного з основників української католицької парафії св. Петра і Павла. Його прізвище вирите на мармуровій таблиці у притворі. В такій українській сім'ї виростала молода Стела, в любові й пошані до українських традицій. Від батьків вона дістала добре знання української мови, якою гарно володіє й дотепер. Одружившись із Іваном Паліводою, молоде подружжя оснувало гарну сім'ю, з якої вийшли два сини.

Коли діти підросли, пані Стела рішила розглянутись за заробітною працею. Збільшена родина потребувала підтримки. З радістю стала в 1946 р. працювати в своїй установі й полюбила цю працю. З

Стела Палівода
Mrs. Stella Palivoda from Cleveland, Ohio became a manager of a Branch of the Parma Savings Co.

роками вона стала для неї більш, ніж тільки заробітком, а радше виявом її сил. До 1957 р. діяла вона в українській філії установи в Клівленді, а від трьох літ, коли щадниця відкрила головне бюро в Пармі при Ридж Ровд, Стела Палівода стала менеджером цієї філії. Від того часу вона провадить її й оправдує себе вповні на цьому відповідальному пості.

Цього року зайшли певні переміни в управі щадниці. Давніший її голова В. Волянський відійшов на пенсію, а провід її перебрав п. Іван Тарнавський (син бл. п. бувшого канцлера української катол. Дієцезії о. Филимона). Разом із тим п-ні Стела Палівода стала заступницею голови „Ди Парма Сейвінгс Ко.", поважної фінансової установи в середущій Америці.

Цим відзначенням пані Стелі зраділа вся українська громада в Клівленді. Бо ж її постать добре відома всім. Її знають у церковній громаді, її цінять в організаціях і гуртах. Ніколи не відмовила вона помочі чи послуги, а в часі прибуття нової еміграції вложила в улаштування родин багато сил. Зокрема радіє цим її успіхом українське жіноцтво, що ставиться до неї із щирою симпатією.

Одна з Клівлендянок

сил. Прийде час, про все довідається, зрозуміє свою і чужу трагедію".

— Досить, досить Марійко! Бабуся пише, що мама... мама моя жива!..

Орися вихопила з рук Марійки зошит, пригорнула його до своїх грудей так, ніби вона справді, біля свого серця тримає в обіймах свою маму, якої ніколи не бачила. Вона бігала по кімнаті, очима щось шукала і раз-у-раз повторяла:

— Мама, мама!.. Ходім, Марійко, додому, я розкажу твоїй мамі, що я не сама, що й я маю рідну маму. Я зараз напишу їй, хай пришле мені знимку. Я хочу з нею бути, я хочу її бачити. О, м-а-м-м-о!..

Березень, 1960.

Ол. Зозуля.

НОВІ КНИЖКИ

Ольга Войценко: Інший світ — інші дні. З подорожнього нотатника, 1958. Накладом Вид. Спілки „Тризуб". Вінніпег, 1959. Ст. 212.

Розсипавшись по цілому світі — українці подорожують. У висліді маємо тепер книжки з описами. Ольга Войценко схопила цей рух із відворотного боку, відвідуючи не нові поселення, а старий край — Европу.

Книжка починається описом Монтреальської пристані, плавби морем і поодиноких етапів — Франції, Бельгії, Голляндії, Зах. Німеччини, Австрії, Швайцарії й Англії. Всюди слідкує читач з зацікавленням за її враженнями. Вони опираються не лише на природі й людях країни, а передусім на зустріччях із земляками, що живуть у всіх столицях Европи. Зокрема Париж, Мюнхен і Відень дають для цього добру нагоду.

О. Оглоблин: Люди старої України. Накладом В-ва „Дніпрова Хвиля". Мюнхен, 1959. З передмовою автора. Ст. 328.

У ході своєї історичної праці автор пізнав старі роди України, що відзначились своїми цікавими постатями. Йдеться тут про 18 ст. — час великого занепаду нашого державного життя. Авторові пощастило розвіяти цей сумерк. Короткими характеристиками окремих діячів він доказав, що патріотична думка не обривалась, а поодинокі центри розпалювали її до політичних дій, як наприклад подорож В. Капніста до міністра Прусії.

Жаль, що немає між ними ніодного жіночого портрету. Зате ми вдячні авторові за згадку, що в новозаснованому „училищі" Новгороду (1789) оповіщено прийняття учнів і учениць. Цінна вістка, що стосується жіночої освіти в Україні.

Л. Б.

Відійшла українська вчена

(Пам'яті Глафіри Гудкової)

Глафіра Вікторівна Гудкова була славістом харківської школи. Її життя і праця пробігли в трудних умовинах цього півсторіччя та через те вона не могла себе видатно проявити. Та вже з того, що вона дала в останніх роках свого життя на еміграції, можна догадуватись, яка цінна наукова сила зійшла із нею в могилу.

Глафіра Гудкова закінчила свою освіту ще до революції і в Харкові почала свою наукову працю. Хвиля переслідувань її не минула і перед процесом Союзу Визволення України вона була також арештована. Пізніш, за браком доказів, її випустили, але порадили їй кинути слявістику. Глафіра Вікторівна кілька літ була професором романістики мовознавчого інституту в Харкові (вона досконало володіла французькою мовою). Як пробігло дальше її життя й наукова праця, не маємо відомостей. Щойно в 1948 р., коли з хвилею нової еміграції вона прибула до Парижа, бачимо її членом Українського Академічного Т-ва і чуємо про її виступи на тому терені.

Цих кільканадцять літ, проведених у Парижі, є може найбільш трагічними в її житті. Бо, живучи у вільному світі й володіючи мовою країни поселення, вона могла ще розгорнути наукову працю й прислужитись українській культурі. Тим часом всі свої сили, а їх уже не було багато, Глафіра Вікторівна тратила на боротьбу за прожиток. До цього важкий удар — смерть чоловіка — ускладнили тутешнє її життя. Всіми силами старалась вона дочці дати вищу освіту й коли це здійснилось і дочка стала лікарем — прийшла невблаганна смерть.

Тому треба подивляти, що й у тих умовинах Глафіра Вікторівна знаходила силу, щоб служити своїм знанням Українському Академічному Т-ву. Вона дала кілька доповідей на мовні теми, зложила звіт про лінгвістичний конгрес у Парижі, якого була учасником, брала живу участь у дискусіях, входила в Управу. Була також членом-кореспондентом Міжнар. Вільної Академії Наук, де також бувала на сходинах і часто виступала в дискусії.

Отак непомітно пройшло життя вченої, що в інших умовинах могла б дати великий вклад у науку свого народу. Єдину згадку у пресі присвятив їй — покійний уже сьогодні — проф. Олекс. Шульгин.

З пошаною згадує українське жіноцтво цю видатну вчену і дбайливу матір.

Л. Б.

Успіхи жінок

Недавні заручини принцеси Маргарити стали сенсацією. Ще так недавно світ переймався перебігом її нещасливого кохання до летунського капітана Петра Тавнсенда. Із роздоріжжя, на якому знайшлась тоді Маргарита, зарисувався прямий шлях: посвяти особистого для законів Божих і людських. Маргарита мужньо перенесла цю важку пробу.

А тепер, коли проминуло й прогуло оте почування, вибрала вона вдруге. І знову розглядалась не між знатними й багатіями, які її оточували. Її вибранцем став скромний чоловік із лондонського товариства, Антін Джанс, що займався мистецькими світлинами. Невідомо, що саме подобалось у ньому принцесі Маргариті, але напевне щось її полонило. 6. травня завершиться їх вибір — шлюбом.

Це буде найбільш сензаційною товариською подією року. Сукня молодої і дружок, вигляд королівської родини, церемоніял вінчання — все те буде широко коментоване у пресі. А для принцеси й її судженого починається за тим нове життя з новими проблемами й обов'язками.

*

Українська громада в Честері, Па. переживала недавно тому велике свято. Їх уродженка Анна Івахів, прийнята, як адвокатка з дозволом — заступати сторони перед судом пов. Делавер. Це є сьома адвокатка в тій околиці.

Анна Івахів, дочка Марії з Войтовичів і Теодора Івахів, народжена в Честері. Покінчивши середню школу в місцевості, вона перейшла на Дікенсон каледж, а в 1959 р. закінчила право в університеті Темпл у Филаделфії. При кінці липня 1959 вона здала адвокатський іспит, а 19. лютого 1960 її й 11 колеґ офіційною церемонією допущено до адвокатської практики.

Цікаве це було видовище, коли стрункa й молода Анна станула поруч своїх колег, щоб зложити присягу. Дочка українських батьків не злякалась відповідального професійного шляху. Дай їй Боже й дальших успіхів на цій дорозі!

НА ВИХОВНІ ТЕМИ

Поліція міста Гюстон в Тексасі розіслала летучки, в яких навела 12 правил виховання дітей. Щоб її встрявання не видалось невмісним, поліція знайшла цікаву розв'язку виховних правил: вона подає їх навиворіть. Наприклад:

1. Починаючи від колиски — давай дитині все, що вона захоче. Тоді вона виросте в вірі, що цілий світ належить до неї.

2. Коли дитина вживає негарних слів — смійся. Вона буде думати, що тим вона інтересніша й додасть їй охоти вживати ще „кращих" фраз, від яких колись волосся ставатиме тобі дубом.

3. Не дбай за її моральне та релігійне виховання. Чекай, аж буде мати 21 літ, тоді нехай сама вирішує, як їй жити.

4. Прибирай за нею — піднімай книжки, іграшки, убрання, черевики. Виручай її у всьому, щоб вона могла колись всю вину й відповідальність скинути на других.

5. Позволяй їй усе читати, що попаде під руку. Дбай лиш, щоб столове накриття було стерильно чисте, але ум твоєї дитини може стати смітником.

6. Часто сварися з чоловіком у присутності дітей. В такий спосіб вони будуть приготовані й не заскочені, коли ваше родинне життя розіб'ється.

В такому порядку розглядає всі виховні прогріхи, що їх допускаються батьки. А кінцеве правило звучить:

12. Приготуй її й себе на тяжке і сумне життя. Напевне будете таке мати.

Чи не варто й нам застановитись над тими „поліційними" правилами?

Ю. Д.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Парляментарні правила

З ініціятиви орг. референтки Гол. Управи п-ні Анастазії Вокер Окр. Рада СУА в Дітройті відбула дня 29. березня цікаву нараду. Вона була в цілості присвячена парляментарним правилам сходин, як вони є практиковані й стосовані в Америці.

Окр. Рада задовго приготовлялась до того. Кожна з присутніх — а їх було ок. 20 осіб — одержали брошурки з серії Christopher News. В одній із них обговорено парляментарні правила, а в другій засади доброго ведення організації. Коротко й переглядно зібрано в них найважніше.

П-ні Вокер підготувала зразковий порядок нарад. Ось він:

1. Відкриття зборів.
2. Провірка присутніх.
3. Протокол із попередніх зборів.
4. Звіт Управи: Голови, містоголови (буває зрідка), касієрки, секретарки. — Листування, рахунки.
5. Звіти референток, голов комісій, делеґаток.
6. Звіти спеціяльно покликаних комісій.
7. Недокінчені і відложені справи.
8. Нові справи.
9. Програма (доповідь, музична точка, показ).
10. Замкнення зборів.

Точка по точці розглянули його присутні. До кожної були запити й завваги. Особливий натиск покладено на точку програми, яка повинна закінчувати кожні сходини. Це дає відпруження по ділово веденій нараді і приносить членкам користь.

Одначе сам порядок нарад ще не принесе користи, коли учасниці зборів не освідомили б собі складових частин парляментарної дії. Це є — внески (їх ставлення, підтримування, додатки й поділ внесків, внески в справі формальній, до порядку нарад, відклик від рішення президії, внесок на закриття дискусії, на відложення справи, на передання окремій комісії, на закриття зборів). Обговорено також методи голосування над внесками. Особливу увагу приділено твореню комісій — постійних і спеціяльних.

Нарада розгорнулась у справжню організаційну конференцію. Показалось, що з перегляду парляментарних правил усі можуть скористати: і ті, що довгі роки діють в організації (може не всі правила їм відомі) і ті, що недавно вступили в члени. Учасниці живо дискутували й висловили бажання — продовжувати такі організаційні конференції.

Чергова нарада має бути присвячена кваліфікації членки і її відповідальності перед організацією.

Присутня

НА СВІЖУ МОГИЛУ

Дня 28. березня ц. р. попрощали ми в останню дорогу нашу подругу бл. п. **Олену Свистак Малий,** що з волі Всевишнього відійшла від нас так нагло у вічність, залишаючи в глибокому смутку чоловіка, двоє дрібних діточок і нас, членок 22. Відділу СУА. Сама ще така молода і повна життя та радости, відійшла від нас у той час, коли вся вселенна приготовляється до приходу весни, та до величавого, радісного святкування Воскресення...

Покійна Оленка походила з Острова біля Перемишля. Народню школу закінчила в Острові, а опісля в Криниці учительську семінарію. Брала участь в організуванні дитячих садків у Перемиському повіті. Від наймолодших літ брала участь у спортових товариствах і театральних гуртках. Опинившись на еміґрації в Берхтеґадені, включилася в активну працю в Обєднанні Українських Жінок на еміґрації, як рівнож спортових товариствах, не покидаючи теж праці в театральному гуртку.

Приїхавши до Америки в 1955 році, поринула у вир праці 22-го Відділу СУА, де працювала активно аж до смерти, в останньому часі як член управи Радієвої Колегії.

Всього лиш кілька тижнів ділить нас, як Покійна була між нами. Раділа кожним нашим успіхом. З замилування до нашої пісні була одною з основниць нашого хору. Вона ним жила і раділа та багато труду вклала для його розвитку, навіть тоді, коли тяжка недуга прикувала її до ліжка.

Олена Свистак Малий
The late Olena Maly, Board member of UNWLA Branch 22 in Chicago.

„Тебе нема і серцю тужно..." — слова її улюбленої пісні — стали для нас дійсністю.

Спи спокійно, дорога Оленко, пам'ять про Тебе занесемо в наших серцях в Україну!

Марія Яримович
голова 22. Відділу

ЧЛЕН ПОВІТОВОЇ РАДИ

Недавно тому бразилійська преса принесла вістку про те, що п-ні **Леся Сисак** із Апукарани вибрана заступником члена Повітової Ради.

Пані Леся походить із відомої української родини Малют у Бразилії. Діставши добре виховання й освіту, вона вийшла заміж за інж. Ярослава Сисака. Їх родина стала українським осередком, в якому панують українські традиції й лунає українська мова. Діти п-ва Сисаків ідуть тим же шляхом, що їх намітили собі батьки.

Під час виборчої кампанії п-ні Леся виявила хист промовця і громадського діяча. Вона не обіцювала нічого надзвичайного, ані не закидувала нічого іншим кандидатам. Із її спокійних розумувань і закликів виборці самі сформували свою думку і віддали за неї свій голос.

Відділи СУА! не забувайте про Конгрес в Істамбулі!

Із товариського життя СУА

Бенкет для першої адвокатки

Заходом Злучених Жін. Організацій при Прав. Парохії Пречистої Діви Марії влаштовано бенкет у честь молодої адвокатки п-ни Анни Івахів з нагоди завершення її студій і прийняття до суду, як 7-ої жінки-адвокатки в Честері.

Життєписні дані про п-ну Анну Івахів подали ми в іншому місці. Українська громада в Честері вітає цей новий здобуток. Тому жінки, що вміють оцінити її зусилля, рішили відзначити цей радісний момент. На бенкет запросили визначних гостей із Честеру й околиці. Дня 27. березня митр. прот. о. Мицик відправив молебень за здоров'я Анни і зложив їй щирі побажання Божого благословення.

О год. 2 заля Нар. Дому вповнилась по береги. Прибули визначні американські гості, мейор міста, українські професіоналісти, ближча й дальша рідня, шкільні товариші й адвокати. Заля була гарно прибрана а на головному столі, за яким сиділа молода професіоналістка — святочний „кейк", виконаний вмілою рукою молодої Союзянки п-ні М. Вейлин. І він був справді оригінальний. Маленька, покрита склицею лялька символізувала Анну, а її окружали маленькі „кейки" у вигляді книжок із написом "Law."

Три господині бенкету пп. О. Совінська, М. Сирота й Ляхович впроваджували людей на призначені місця і пильнували порядку на залі. Молоді дівчата, що подавали страви, звивались дуже жваво. Страви були гарячі і смачні. Свято відкрив о. Мицик молитвою і попрохав п-ню Юзич (дружину місцевого лікаря) переводити програму, з чого вона вив'язалась бездоганно. У своєму привіті розказала про ціль цього свята та висловила велике признання своїй колишній учениці. Голова 2 Відділу СУА, п-ні Тершавська пришпилила Анні китичку, а секретарка Відділу п-ні А. Нудзін вручила їй подарунок.

Головними промовцями були: місцевий адвокат Л. Блум, адвокат із Филаделфії Володимир Дармограй, мейор м. Честеру і о. Мицик. Крім того всі присутні адвокати, директори шкіл і вчителі висказали своє признання і побажання, підкреслюючи відвагу у змаганні до цілі. Заразом гратулювали батькам і взагалі українцям, які прибули до нової країни, не знаючи мови, звичаїв і обичаїв, а зуміли виховати дітей на добрих громадян і дати їм дбайливу освіту.

Сестра Анни, п-ні Дарія Мороз вчить у місцевій школі, а брат є учнем 9-ої кляси. Відчитано письмові привіти, між іншим від голови судді повітового суду Делавер, де молода адвокатка має заступати. Прочитано також привіти від родини. Потім покликано до слова Анну, яка не могла опанувати себе і зі сльозами в очах подякувала за таке миле й гарне вшанування. Сказала, що щирість і любов, яку виявили їй українські жінки Честеру, влаштовуючи цей бенкет, додасть їй більшої охоти до праці для американського й українського народу. Вона горда зі свого українського походження і при кожній нагоді буде старатися ширити правду про Україну.

Дійсно жінки напрацювались при бенкеті, не жаліючи ні часу ні труду. Але можуть мати повне вдоволення, бо свято відбулось у взірцевому порядку і це відмітили з похвалою всі присутні. Анна Івахів і її сестра Дарія вступили до 2 Відділу СУА, до якого вже від довшого часу належить їх мати.

Вітаємо Анну з цим її життєвим успіхом і бажаємо й на дальше такого самого. Українці в Америці потребують якнайбільше свідомих, інтеліґентних, професійних сил і тому кожна нова постать є гордістю батьків, їх громади і нас усіх. **Присутня**

Хор 11 Відділу СУА

Невеликий хор 11 Відділу СУА та вже кілька літ гуртує музиколюбних членок СУА, а дбайлива дириґентка його п-ні Ірина Бованко, докладає всіх зусиль, щоб добути якнайкращий вислід із нього. Всі пам'ятаємо отой невеликий гурт співачок, що допомогли нам національним гимном відкрити XII. Конвенцію! Ми їм щиро вдячні за те!

Тепер склад хору посилився новими голосами. В цілому є 22 членки. У сопранах співають: Віра Бідна, Віра Бондаренко, Тетяна Вараниця, Віра Котелевець, Марія Мрочко, Євгенія Онищук, Анна і Люба Понятишини, Ірина Скрипчук, Віра Струк, Марія Хабурська. У меццо-сопранах: Надія Гулай, Ольга Джаман, Люба Мицик, Зеновія Онищук, Анна Петруняк. В альтах: Анастазія Бойцун, Софія Голінко, Марія Лямпіка, Ольга Мартиненко, Люба Мриглоцька, Євгенія Птиця.

Читаю з радістю

Кілька літ тому присилали мені знайомі з Америки час від часу Ваш цінний місячник. Це дуже добре редаґований жіночий журнал, що я його з радістю завжди читала. Тепер хотіла б я мати його на постійне, тому висилаю Вам передплату.

Іванна Витвицька, Нюрнберґ

ОСОБИСТЕ

Нашій співробітниці п-ні Олені Климишин у Дітройті складаємо вираз щирого й глибокого співчуття зприводу смерти її матері бл. п. Петронеллі Недзвецької.

Редакція Нашого Життя

У змагу за Наше Життя

Коли придбаєте п'ять нових читачок і пришлете їх річну передплату, тоді адміністрація журналу признає Вам даром одну передплату або книжки вартости 5 дол. із видань СУА.

Придбали нових передплатниць в часі від 28. березня до 22. квітня 1960:

Марія Бабяк, Филаделфія	**1**	**Марія Романенчук, Филаделфія**	**1**
С. Фесяк, Гемилтон	**1**	**Оксана Середюк, Дітройт**	**1**
К. Гардецька, Филаделфія	**2**	**Стеф. Слюзар, Едмонтон**	**7**
Ст. Король, Дітройт	**1**	**Анізія Струц, Шикаго**	**1**
А. Макух, Боффало	**1**	**Олена Залізняк, Монтреал**	**3**
Наталія Миколаєвич, Ню Гейвен	**3**	**Хто черговий?**	

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

С·ФУ·Ж·О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ ЧИСЛО П'ЯТЕ

Виховний Семінар

Коли в листопаді м. р. на засіданні Виховної Комісії СФУЖО в США в присутності голови СУА п-ні Олени Лотоцької перший раз виникла думка про утворення семінару для матерів, ніхто з присутніх не був певен в успіхові цього задуму. Адже це перша спроба досить таки складного в наших умовинах підприємства. Чи знайдуться доповідачі? Як поставиться до цього жіноцтво? Чи будуть відвідувати семінар матері? Були різні думки. Але проблема допомоги матерям у вихованні молодого покоління і проблема збереження його для української справи настільки актуальна, що Вих. Комісія вирішила ні перед чим не зупинятись і енергійно взялась до роботи, а Централя СУА взяла на себе клопоти щодо ведення семінару.

Плян семінара випрацювала п-ні Ірина Пеленська, вих. референтка СФУЖО, яка в тому часі перебувала в Америці і щойно повернулась із своєї поїздки по наших осередках, де справа виховання молоді, як виявилось з її звіту, дуже хвилювала й хвилює українське суспільство. Їй на допомогу зголосилась п-ні К. Гардецька, пресова референтка СФУЖО.

Семінар спляновано на 6 лекцій. Теми охопили найбільш актуальні виховні проблеми. Ухвалено подавати слухачам матеріял у доступній формі, будуючи його на наукових даних. Для урізноманітнення й пожвавлення праці, кожну лекцію розподілили між двох доповідачів, як це видно з пляну, поміщеного в ч. 3 Н. Ж. Ніхто з доповідачів не відмовився від запропонованої праці й тільки п-ні О. Трофимовська була перешкоджена внаслідок поважної недуги. Всі лекції відбулися точно в означені дні й години і тривали від 28. лютого до 3. квітня включно (раз на тиждень).

Чи пощастило доповідачам охопити вповні кожну тему в своїх доповіді? Звичайно — ні. Теми були серйозні й обширні, а часу мало: від 15 до 30 хвилин для кожного доповідача. Кожен із них все ж таки схопив найважливіші моменти і слухачі мали змогу почути багато нового й цікавого.

Багато моментів, незачеплених у доповідях, розгорнено під час дискусій, які відбувались у кінці кожної лекції. Саме тоді виринули найболючіші питання. Найбільше уваги приділено школі, а вірніше відносинам між школою і родиною. Склалося враження, що матері часом перекладають виховні обов'язки родини на школу. Вони забувають, що школа силою обставин формує риси характеру суспільно-громадського порядку, як то: навички до праці та режиму, дисциплінованість, обов'язковість, товариськість тощо. В родинній атмосфері прищеплення цих самих рис також мусять знайти своє місце. Обов'язком батьків є в атмосфері любови виплекати душу дитини на найвищих релігійних і морально-етичних засадах.

Виховання в національному дусі також викликало широке обговорення в дискусіях. Дійшли до висновку, що це є цілий комплекс виховних засобів і впливів на психіку дитини, що починається від колиски, а саме: українська пісня й казка, український стиль у хаті, навчання українознавства у школах, гуртування дітей у гуртках, а найголовніше — українська книжка. Вона мусить знайти поважне місце і в кожній хаті, і в шкільних бібліотеках, мусить бути предметом розваги, науки й мислення.

Зачеплено в дискусії практично цілий ряд інших питань, як то: виховання волі, боротьбу з дитячою впертістю, авторитет батьків тощо. Під час дискусії бували труднощі щодо спрямування думок дискутанток у відповідне русло.

Підготова й ведення семінару вимагали багато праці й уваги обох заінтересованих у тому організацій, себто Вих. Комісії і Централі СУА. Працювали при тому: пп. М. Стратієнко, голова Вих. Комісії, Г. Білинська, містоголова, Т. Горащенко, секретарка, і її члени пп. Н. Іщук, д-р М. Струтинська, К. Гардецька, К. Кульчицька і М. Морачевська. Зокрема слід відзначити працю пань Гардецької і Горащенко, які взяли на себе всю оперативну й організаційну ділянку справи та виконали її бездоганно. З боку Гол. Управи СУА співдіяли — п-ні О. Лотоцька, голова, яка відкривала Семінар, і пп. Стефанія Пушкар і Лідія Бурачинська, які на зміну керували ним. П-ні О. Чехівська полагоджувала всю машинописну роботу.

По закінченні семінару, в окремий вечір, за чайним столом відбулась товариська зустріч організаторів, доповідачів та слухачів його. В дуже приємній атмосфері та при досить численній участі присутніх зроблено підсумки семінару, висловлено деякі критичні думки щодо його праці, побажання ще раз повторити його. При цій нагоді висловлено подяку всім доповідачам, а саме проф. Лотоцькому, др. Струтинській, др. Бережницькій, проф. Дорошенковій, др. Ісаєву, проф. Генґаловій, проф. Коровицькому та др. Гілеві. При тому стверджено, що семінар збудив у слухачів нові думки до про-

ЖІН. СЕКЦІЯ В САН ПАВЛО

Жіночий гурт у Сан Павло не входить у систему Жін. Секцій при Хліборобсько-Освітньому Союзі, але тісно з ними співпрацює.

Саме наспів звіт із діяльности Жін. Секції за 1959 р. Із нього бачимо, що праця товариства обмежувалась до імпрез, які всеж таки вимагали великого вкладу праці. Це були: Свято Ольги Басараб дня 19. березня (доповідь п-ні М. Янішевської), Свято Матері дня 12. травня (доповідь п-ні М. Барвінської і п'єска „Рідний гість", яку відограли діти під керівництвом Сестер), Свято княгині Ольги дня 15. липня (доповідь п-ні М. Янішевської, деклямації і виступ дитячого хору). Окрім того Жін. Секція взяла участь в імпрезах української громади. Це були — академія в 15-ліття смерти бл. п. Митрополита Шептицького, 25-літній ювілей священства о. Іринея Маланяка та жалібна академія й панахида по бл. п. Степанові Бандері. З тієї нагоди пані голова поділилась своїми спогадами про Митрополита, о. парохові вручила скромний подарунок, а на символічну могилу недавно поляглого зложила китицю квітів.

В іншому напрямку Жін. Секція не могла проявити діяльности з тієї причини, що багато членок у тому році виїхало до Півн. Америки. Одначе тепер їх число вже устабілізувалось і праця товариства піде по-давньому.

блем виховання і поширив їхні вимоги до себе.

Присутні висловлювались з приводу того, що серед слухачок семінару було мало молодих матерів. Шукали засобів, як довести до них прочитані лекції і як втягнути їх у дальшу роботу.

Молоді матері! Вмінню правильно виховувати дітей треба так само вчитися, як будь-якої іншої праці. Педагогіка, як наука, за кілька століть свого існування має сьогодні великі досягнення. Чому не використати їх при нагоді? Чому не поцікавитись педагогічною літературою? Адже може статися, що ваші діти, виростаючи, будуть відходити з-під вашого впливу та закинуть вам колись безвідповідальність у їх вихованні! Призадумайтесь над тим!

Марія Стратієнко

ЧЕРГОВИЙ СПІЛЬНИЙ ВИСТУП

Новопостала жіноча організація — "United Women" у Монтреалі, у склад якої входять представниці семи підсовєтських і сателітних народів, улаштувала 26. березня чергову інформативну доповідь про відносини в Совєтському Союзі — цим разом подуману для французько-мовної публики. Доповідачем був професор агрономії Монтреальського університету **Альберт Пінель,** що в 1959 р. відбув довшу подорож по СССР і побував також в Україні. Доповідь на тему **„Дійсність і пропаганда в СССР",** ілюстрована багатьма кольоровими світлинами, яскраво унаглядніла різницю між голосною большевицькою пропаґандою, а дійсним життям у їх „раю".

Хоч канадійський учений, француз із роду, бачив у Совєтському Союзі лиш те, що схотіли йому показати і мав лиш ті світлини, що їх дозволили йому зробити, то коли дивився отвертими очима, не підпадаючи під вплив інформацій провідників Інтуриста, міг побачити багато й передати у живий, переконливий спосіб монтреальським слухачам.

З українських жіночих організацій належать до вище згаданого жіночого об'єднання представниці ЛУКЖ, ОЖ ЛВУ й ОУК, а також СУК. **А. К.**

ФОНД П'ЯТСОТ

Фонд П'ятсот при СФУЖО, призначений на потреби Батьківщини, є залізним фондом, що чекає слушного часу. Він зберігається на окремому конті, що опроцентовується. В останньому часі наспіли такі пожертви наших складових організацій:

Дня 30. листопада 1959 Всеканадійська Управа Ліги Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ) прислала 446.20 дол. Це є гроші, зложені в останніх роках Єпархіяльними Управами ЛУКЖ на цей Фонд.

Дня 28. грудня 1959 Комітет Українок Канади прислав 118.25 дол., а дня 10. березня 1960 — 150 дол. Обі суми походять із Свята Героїнь у 1959 і 1960 рр.

Дня 4. лютого 1960 Єпархіяльна Управа ЛУКЖ із Едмонтону прислала 90 дол. як дохід із Свята 75-ліття жіночого руху.

Таким способом Фонд П'ятсот при СФУЖО придбав 804.45 дол., за які Управа СФУЖО складає складовим організаціям щиру подяку.

КОМІТЕТ УКРАЇНОК КАНАДИ

..Дня 1. лютого 1960 відбулись конституючі збори доміняльної управи КУК-у. До Управи увійшли пані: Ольга Войценко — голова (СУК), Р. Кондра — перша містоголова (СУК), Н. Башук, друга містоголова (ОЖ ЛВУ), М. Дима — третя містоголова (ЛУК), Є. Ситник — четверта містоголова (ОУК); М. Нарожняк — кор. секретарка (ОЖ ЛВУ), Л. Чайковська — рек. секретарка (ОУК), А. Вах — скарбничка (ЛУКЖ), члени: М. Симчич, А. Сарчук, І. Тарнавецька — (СУК), В. Бучинська, Н. Гуменюк, М. Ярко — (ОЖ ЛВУ), Н. Даревич, С. Судоль, М. Вавриков — (ЛУКЖ), О. Стебницька, Є. Бубнюк, А. Вах (ОУК).

Комітет Українок Канади видав у квітні бюлетень, в якому вмістив звідомлення з праці Відділів КУК-у у Торонті, Вінніпегу, Форт Вілліямі й Порт Артурі. Звернув увагу на соті роковини народження Уляни Кравченко.

СВЯТО ГЕРОЇНЬ У ТОРОНТІ

У неділю, 28. лютого ц. р. в залі Народного Дому місцевий Комітет Українок Канади влаштував величавий концерт в честь Героїнь. Свято відкрила коротким словом голова Відділу Ганна Мазуренко, святкову доповідь прочитала Анна Ключко Франко. В мистецькій частині взяли участь: квартет „Верховина'- під керуванням О. Глібович, М. Волощак — деклямація, Люба Юсипчук — скрипкове сольо, Ст. Федчук — сопранове сольо, О. Гердан — хореографічний виступ, жіночий хор ОЖ ЛВУ „Чайка" під керуванням проф. Л. Туркевича. Фортепіяновий супровід виконували Ст. Жовнір-Клос і О. Теліжин. Програма добірна і на високому мистецькому рівні. Заля заповнена публикою, що складалася в переважній скількості з українського жіноцтва. З доходу призначено 150 долярів на Фонд „500" при СФУЖО. **Леоніда Вертипорох**

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

Із днем 31. травня кінчиться речинець літ. конкурсу СФУЖО, що його уфундувала Маруся Бек.

Журі вже почало прочитувати надіслані твори. По нараді журі, яка відбудеться у першій половині червня, вислід конкурсу буде проголошений у пресі.

Комітет Літ. Нагороди

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

- Ukrainian Woman -

OUR ENGLISH COLUMN

Child Guidance Seminar for Mothers

In Germany there are now special schools for mothers; Uruguay has also set apart a study week for its mothers. Everywhere is a mighty surge of desire on the part of mothers to better understand their task of instructing their children; and the best methods to cope with this problem.

Of all mothers, of any country in the free world, the educational task, and difficulties of Ukrainian women are double, or even triple, because of the exigency into which they have been catapulted by the political status forced upon them, by communist Moscow.

Whether in Ukraine, or resettled elsewhere in the world they must face a new world which is open to their children, but hard to enter themselves. How can they master their educational duties?

These problems gave rise to the first Educational Seminar for mothers held in Philadelphia from February 28th to April 3rd. During the six sessions specialists outlined the modern educational program to be followed in every Ukrainian home. A thorough discussion by the mothers was encouraged.

Also intense research was done on special problems like working mothers, and "alcoholism."

About 50 persons attended the Philadelphia Seminar, and took part in all, or some of the classes. The deep interest of the audience, during the lectures, burst, at the close, into the most animated discussions, which revealed the need for this exchange of knowledge among mothers, if they are to meet successfully, for their children, the challenge of our present year. The mothers eagerly approved or opposed ideas with a liveliness that proved their interest. At the end of the program they asked that the Seminar be repeated with an added special program, like education of pre-school children, or difficult children.

This Seminar of Mothers was an experiment. Its sponsors tried out the program, as well as the audience. The response proved it a fortunate innovation. Another angle to be studied in the next seminar is the uncertainty in the minds of parents as to the various types of education, and proper ways of conveying this knowledge to their children. Exploring this point is bound to bring forth a wealth of new ideas.

The discussion in the Philadelphia Semnnar revealed much. On two points the methods in vogue now by mothers are deficient. First the variety of educational knowledge mothers are passing on to their children. Some mothers have a rich background of experience; others lack it. This uneven educational preparation must in some way be supplemented, either in the Seminar lectures and discussions, or by Extension work given to mothers, to be done by themselves, outside the Seminar. This latter could be most fruitful in stimulating mothers to bring ideas, and knowledge to the Seminar for appraisal by the assembly.

A comparison of methods of child raising in other countries, and also of great civilizations in history would be helpful. Libraries, both local and State, and the United Nations could be relied upon to furnish this information.

Mothers are troubled about their inability to meet the requirements of this age, as their youth was passed in other circumstances, and in another country. Even mothers, born in America cannot cope with difficulties caused by the speed and technization of today. At this point, however, the mothers should, with the keenest insight evaluate those qualities of child raising that are of universal good, in any period of human history, and preserve them carefully within the framework of their new program, planned to meet the needs of our time. The degree of excellence rather than the antiquity of any idea should determine whether or not it should be used, or discarded. A revival of old, fine ways might help us balance in an increasingly disturbing, complex and changing world.

While, sincerely speaking, the Seminar did not find immediate solutions to present day child problems, it did stimulate mothers to express their views to the specialists, and to pool their experiences for study by a future Seminar. Finally, perhaps best of all they became conscious that a serious study of educational problems is necessary for each present.

This Seminar was sponsored by the Educational Committee of WFUWO (World Federation of Ukrainian Women's Organizations) and the Headquarters of UNWLA.

OUR LIFE
Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian National Women's League of America, Inc.
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

Women for Freedom, Inc.

A large audience, representing various American patriotic organizations, nationality groups and educational societies, as well as several writers and journalists, attended the lecture, "The Summit and Khrushchev's Captives," given by Dr. Lev E. Dobriansky, Professor of Soviet Economics at Georgetown University and National Chairman of the Ukrainian Congress Committee of America, on Friday, April 22, 1960 at the Ukrainian Institute of America in New York City.

PARTICIPANTS IN WOMEN FOR FREEDOM PROGRAM
Left to right: Mrs. Margaret W. Patterson, President of Women for Freedom, Inc.; Dr. Lev E. Dobriansky of Georgetown University, National Chairman of Ukrainian Congress Committee of America; and Mrs. Mary Dushnyck, Secretary of Women For Freedom, Inc.

The program was presented by Women For Freedom, Inc., an anti-communist educational group under the presidency of Mrs. Margaret W. Patterson, who presided during the lecture and told of the work of the organization. Mrs. Patterson is active in many New York organizations and was also active in Washington, D. C., where her late husband Judge Robert P. Patterson served as Secretary of War, under Presidents Roosevelt and Truman. Mrs. Mary Dushnyck, secretary and member of the Board of Directors of Women For Freedom, who was in charge of the program arrangements, welcomed the guests and introduced Mrs. Patterson and Dr. Dobriansky. The event was sponsored by the Ukrainian Professionals Ass'n.

In his lecture Dr. Dobriansky, an outstanding American scholar and originator of the "Captive Nations Week Resolution," warned that there exist inherent dangers in the forthcoming talks with the Soviet dictator. He said that what Khrushchev wants most is the acquiescence of his domination over the enslaved nations of Europe and Asia, and thus have a free hand for his subversive operations in Asia, Africa and Latin America.

Dr. Dobriansky stated that the West is under the impression that the USSR is a technological giant and atomic superman. In reality, Khrushchev is operating from a position of weakness generated by the unrest, dissatisfaction and rebelliousness of the enslaved non-Russian nations. But, paradoxically, the astuteness and calculating nature of his propaganda and diplomacy have advanced his aims and objectives in Asia, Africa and South America.

Dr. Dobriansky concluded that the West, particularly the United States, should avail itself of the "Summit" conference as an opportunity for diplomatic initiative and the offensive in the perpetual cold war. It is imperative for the West to seize the opportunity and raise the issue of the captive nations as a major point of the "Summit" meeting.

After the lecture Ukrainian music was provided by Mr. Wolodymyr Yurkewych, who sang and played the bandura.

A reception then followed.

The following committee assisted Mrs. Dushnyck with the arrangements: Mrs. M. Rybchuk, Miss P. Dyke, Miss O. Devero; Mrs. M. Rodyk, Miss I. Rodyk, Mrs. J. Sumic, Mrs. T. Osadca, Miss B. Radlowsky, Mrs. M. Lesawyer, Miss M. Kinney, Mrs. E. Keybida, Miss E. Triska, Miss R. DeLuca and Miss H. Salak.

UNWLA Highlights

Did you read about the Mother-Daughter Evening with entertainment, planned by Branch 53 of UNWLA in Astoria? It is a nice idea to bring closer your mothers to your circle. Try it.

* * *

The travel expenses of the UNWLA delegate to the Congress of the International Women's Council in Istanbul has to be covered by contributions of the Branches. Did your Branch already send in its donation? The value of this Council is beyond estimation.

* * *

Are you planning an outing in June to close your activities? That occasion might be an auspicious time to start The Ukrainian Children's Outdoor Theatre. Such a theatre would be a challenge to Ukrainian writers. And the children would love it!

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

PHILADELPHIA COUPLE

Sylvester Daniel Panasosky and Gloria Rozalia Harasym, children of two of the oldest Ukrainian families in Philadelphia were married at the Cathedral of the Immaculate Conception, Philadelphia, Pa., on May 14, 1960, at 12:00 noon. His Excellency Bishop Joseph Schmondiuk Auxiliary Bishop of the Ukrainian Catholics in Philadelphia, to perform the ceremonies.

Sylvester D. Panasosky is the son of Mr. and Mrs. Paul Panasosky. He was quite active in

Mrs. Gloria Harasym-Panasosky

the Ukrainian-American Veterans Organization. He is a graduate of Benjamin Franklin High School, and is at present attending Temple University during the evening, while working for Philadelphia General Electric. Mr. Panasosky was in the U. S. Army during World War II, serving overseas.

Gloria R. Harasym is the daughter of Dr. and Mrs. Emil L. Harasym of Philadelphia. She is a graduate of St. Basil's Academy, 1956, and was her class valedictorian. She graduated from the Northeastern Hospital School of Medical Technicians, and is at present working at the Northeastern Hospital. Gloria also attended Temple University in the evening for two years.

The UNWLA wishes them Mnohaya Lita.

Judge Henry G. Sweeney congratulates Miss Anna R. Iwachiw, Chester, after the ceremony in which she and 11 men were admitted to the Delaware County Bar.

THE SEVENTH "LADY LAWYER"

Miss Ann R. Iwachiw became Delaware County's seventh lady lawyer and was admitted to practice before the Delaware County Court of Common Pleas and the Orphans Court.

Miss Iwachiw is the daughter of Mr. and Mrs. Theodore Iwachiw of 2317 Madison St., Chester. She graduated from Eddystone High School, Dickenson College and the Law School of Temple University. Since completing her legal clerkship, Miss Iwachiw has taught evening English classes in Chester High School.

UNWLA Branch 2 honored the young professionalist with a banquet held in February in Chester, Pa. Miss Ann R. Iwachiw and her sister Mrs. Daria Moroz became members of this UNWLA Branch.

APOLOGY

In the article reporting on the activities of UNWLA Branch 53 of Astoria which appeared in the April issue of OUR LIFE there was an error in the name of the speaker. The speaker at the February meeting was Mrs. Maria Demedchuk and not Helen.

Annual Philadelphia Flower Show awarded 3rd prize to Ukrainian artist Christine Zelinska of Philadelphia for the poster shown here. Our talented Miss Zelinska makes illustrations and drawings for Our Life magazine.

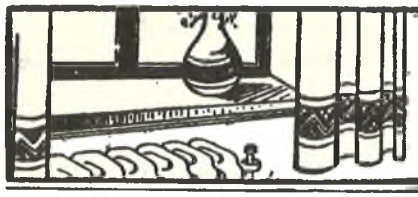

У НАШІЙ ХАТІ

Добір назв

Дещо з хатнього господарства

Неоднакова історична доля різних частин українського народу призвела до того, що й побутові явища, зокрема речі хатнього вжитку нераз мають різні назви. От, наприклад, на Західній Україні кажуть „прятати" в хаті, а в Східній — „прибирати" (хоч і там є вислів „не вспряту́ лежить" — щось лежить не на місці). Літературна мова засвоїла останнє — **прибирати,** звідси й „прибира́льниця" або „прибира́льник" (уже не тільки в хаті, а й десь в установі). У доброї господині **кочерга́** завжди стояла в кочергах, тобто в куті біля печі (з кочергою ще „змагається" західньо-українська і правобережна „коцюба́"); мала кочерга — кочере́жка, мала коцюба — коцю́бка. У кочергах же стоять і **рогачі,** що ними засувають горшки в піч, а також **чаплія́,** що нею беруть сковороду. У кочергах же звичайно стоїть, а під припічком лежить **ві́ник** (м'який просяни́й або кунича́ний) або **деркач** (з твердого віниччя або з чогось іншого). **Порохи́** (західньоукраїнське, але вживане й у літературній мові) або **пил** стирають **сти́ркою** (зах.-укр.) або **ганчі́ркою** (схід.-укр.) — те й те мають „права громадянства" в українській літературній мові. Воду носять **ві́драми** або **це́брами** (цебе́р — велике дерев'яне відро, цебе́рка — залізне відро). Виразно архаїзується, виходить з ужитку кі́нва, коні́вка чи коно́вка. У селянському побуті наливають воду, як мочать білля чи купаються, а **шапли́к** (широка, але невисока дерев'яна посудина, що в деяких місцевостях називається ще пере́різом). Зібрану воду тримають у **діжка́х** або в **бари́лах. Дітей** купають у **но́чвах** або **ваганах.** Голову миють у **тазу́** або **ми́дниці** (останнє — зах.-укр. — це перекручене польське miednica, у Грінченковому словнику його нема і до літературної мови воно не ввійшло). У міському побуті купаються звичайно в **ва́нні** (хоч є добрий український новотвір на позначення ванни — **купі́льниця,** але він не поширився). Брудне білля носять у **козу́бах** (на сході вживають запозиченого з рос. мови — корзина, але його не слід уживати). Може ще бути **ко́роб** на сміття (ящик — рос. слово і його не слід уживати). Не обходяться в побуті (особливо, як є діти) й без **нічного горщика** (зах. українці вживають перекрученого з польського „нічник — це недобре).

У модерному побуті замість віника вживають різних **щіток** (велика з довгим держаком зветься **шва́бро́ю**), а для вибирання пилу з килимів — електричних **пилосмо́ків** (англ. vacuum cleaner). Для прасування білля й одягу вживають електричних **пра́сів** (або пра́сок). В США майже кожна родина має **пральну машину** (англійське: washer). **Ч. Ч.**

Весняна мода 1960

(Прочитано на „Живій Газетці" 22 Відділу в Шикаґу)

Весняний стрій невимушений. Ніщо не стискає і не прилягає тісно, тільки злегка повіває, підскакує, хвилюється, нічим не стримуючи свободи рухів. Запрасовані складки, пліси, особливо модні цього року. Легким весняним матеріялам, як шіфони, шовки, вони надають характеру постійної рухливости. Їх ми побачимо не тільки в спідничках, але і в комірах, рукавах, частинах прикраси строїв і цілих суконках. Проєктанти мод Европи й Америки не притримуються якоїсь одної сильветки, але більше ніж коли зосереджують свою увагу на різнородності строїв для кожного типу жінки. Однак не можна не помітити джерел надхнення для теперішніх модних проєктів, що пливуть переважно з Далекого та Близького Сходу: з Японії, Сіяму, Індії або з Ірану й Туреччини.

Нова принцеска — це сильветка, про яку треба спеціяльно згадати, бо її подибуємо в різних строях. Вона характеристична ще й тим, що має підвищений стан, а на спині вільно спадає. Японське кімоно впливає на інші сильветки, особливо ж на форму рукавів. Взагалі, рукави або відсутність їх являють собою новинку та характеристичну особливість цього сезону. Новий рукав — це кімоно, яке може бути коротше або довше. Такі рукави в суконках вільні та широкі, а їхня підстава часто виходить із широкого вставленого пояса, що нагадує „обі". Якщо суконка зроблена з м'якої матерії, то повнота рукава зосереджена під рукою. Для костюмів і плащів типові в цьому сезоні короткі рукави, вони часом оголюють руку вище ліктя, в зв'язку з чим виринає потреба особливо дбайливого добору рукавиць.

Треба ще згадати, що сталося з новинками минулого сезону. Отже туніка й надалі модна та виступає в різних формах. Коміри теж або дуже великі, або заниклі; часто буває, що навіть у костюмах і плащах їх зовсім немає.

Модні матеріяли легкі, м'які, воздушні спричинюються до легкости весняних строїв. Їх вибір дуже великий: вовни, шовки, шіфон, бавовняні і синтетичні матерії; гладкі, взористі, оригінально

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

ткані. Кольори яскраві або блідоніжні, ясні й темні. Особливе значення має білий кольор, як суцільна барва не тільки суконок, але й плащів. З інших барв на перші місця вибиваються жовта і помаранчева, а за ними йдуть: зелена, блакитна, волошкова, чорна, ґранатова, бежова, піскова, бузкова, червона, рожева та ін.

Весняний стрій доповнює дуже важлива його частина — капелюшок. Впарі з різнородністю строїв іде величезний вибір капелюшків. Пристосовуючи до нових зачісок, їх носять від чола. В цьому сезоні особливо багато капелюшків із квітами, але є й без них — це легенькі, стіжкуваті фези, тюрбани, бретони, хвилясті кльоші, берети й маленькі делікатні капелюшки з вуальки, які охороняють зачіску, але ніде її не притискають.

Оксана Лобачевська

ГОРОДНИЧИЙ ПОРАДНИК

У нас були посаджені барвінок, фіялки і конвалії при паркані, в тіні дерева. Минулої осени ми мусіли зрізати дерево, бо було дуже старе. Чи тепер, коли вже не буде тіні в тому закутку, треба перенести рослини в інше, тіністе місце?

Наталя К.

Барвінок і фіялки, коли від давна закорінені, можуть зостатись. Конвалія не зносить сонця, але тепер уже запізно її пересаджувати. Всі билини треба пересаджувати восени (кінець серпня, початок вересня). Цього року вже мусить зостатись на давньому місці.

Маємо нарцизи в нашому городі. Торік вони цвіли дуже скупо, а й цього року не мають пучків. Що за причина? **Іванна К.**

Коли нарцизи слабо або зовсім не цвітуть, то причина лежить або у слабому, виснаженому ґрунті або в тому, що їх заглушує перій. На це можна порадити лиш одне: на початку липня, коли гичка нарцизів почне всихати, викопати їх, висушити, дрібні й ушкоджені викинути, а здорові висадити у вересні у добре справлений і очищений ґрунт. Нарцизи треба садити: велико-квітучі 6 інчів глибоко і в віддалі 6 інчів один від одного, а дрібно-квітучі лиш 4 інчі один від одного з такою самою глибиною всадження. За плитко посаджені нарцизи часто роками не цвітуть.

Англійські назви

Думаю, що буду речником багатьох читачів Нашого Життя, коли скажу, що Ваші статті про город і квіти для нас дуже цінні. Та рівночасно прохаю Вас подавати з українськими назвами квітів також і англійські. Вправді заподаєте при деяких латинські назви, але торговці не все їх знають. Наприклад я сам хочу купити султану і не знаю, як її назвати.

Ю. Кордуба, Парма

Радо буду подавати також англійські назви. Султана зветься Sultan Snapweed, а зелена лелія — St. Bernard's Lily. **Р. Коцик**

ВИКІНЧЕННЯ ПОДУШКИ

Коли читаю Ваш цінний журнал, знаходжу в ньому багато корисних

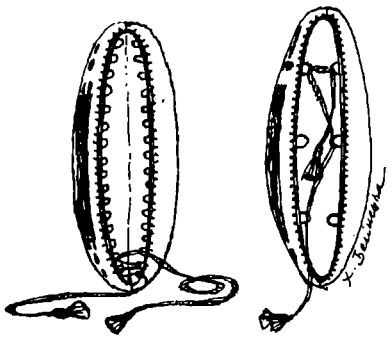

порад та вказівок. Тому звертаюсь до Вас із одним запитом.

Як повинна бути стилево викінчена на краях вишивана подушка? Чи в'язана по обох сторонах стрічками, чи заплетена шнурочком чи прямо зашита?

Читачка

Найкраще було б, коли б подушка могла б бути зашита з обох сторін. Тоді край можна злегка вишивкою замаркувати, щоб прикрити шов. Але це викінчення найменш практичне. Адже час від часу треба верх зняти, щоб його випрати. Тоді кожного разу приходиться подушку зашивати.

Тому найчастіше бачите в'язання стрічками або шнурочком з обох боків. Подаємо на рисунку, як це робити. А тому, що пошевку збоку видно (перезирає крізь в'язання чи плетиво), то треба її вбрати в тішву з сатини в відповідному кольорі.

ПОГЛЯНЬ У ДЗЕРКАЛО

Так відповів відомий американський теоретик відживи д-р Генри Себрел, коли його спитали, яку вагу треба мати. „Поглянь у дзеркало і спробуй пальцями нагромаджений на собі товщ..." Це мовляв — найкращий попоказник ваги людини.

Але він радить також важитись раз на тиждень. Найкраще вранці, ще перед сніданням. Невеликі різниці від тижня до тижня не мають значення. Та коли різниця ваги доходить до кількох фунтів, треба вже над тим застановитись.

На запит, скільки людині потрібно калорій, вчений подав кілька цифер. Для людини, що працює в бюрі, вистачає 2400 калорій денно, а така, що працює фізично та в кімнатній температурі потребує 3.200 калорій. Важне також, коли людина ці калорії споживає. Найкраще розложити їх на три їжі — вранці, в полудне й увечорі. Неправильно поступають ті, що нехтують сніданням, їдять щось легкого вполудне, а перевантажують шлунок увечорі. Треба їсти однаково добре кожного разу.

РІЗНІ РОДИ ЩІТОК

У домашньому господарстві їх дуже потрібно. Не говоримо про щітку на держаку, яка гарно замітає кімнату. А йде про спіральну щітку, якою можна вичистити спіралі в матраці, кухонну щітку (щось немов велика зубна щіточка), якою вичищуємо внутрі кухонну плиту і шампонова щітка, якою вичищуємо покриття фотелів чи канапи. Всі вони сильно улегшують прятання.

ВЕНЕЦЬКІ СТОРИ

Нелегко чистити їх! Найкращим місцем, де їх можна добре й скоро вимити — це ваша ванна. Коли ви сполокали з них порох, тоді винесіть їх надвір, щоб обісхли.

Дехто не миє венецьких стор водою, а спеціяльним воском. Цей рідкий препарат треба намазувати вовняною стирочкою на кожну дощинку і стирати зараз же сухою. Цим усувається порох, а навосковані дощинка більш відпорна на бруд і порох, ніж обмита.

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя"?

Яйця по-італійськи

Потрібно:

8 яець
1 ложка масла
1 ложочка борошна (мукн)
1 жовток
1 горнятко сметанки
1 ложка помідорових повил.
1 ложочка муштарди
1 цибулина

Зварити яйця, щоб були тверді. Покришити цибулю і тушкувати (душити) на маслі, потім всипати ложочку борошна й добре вимішати, а вкінці влити сметанку, помідорові повила й муштарду. Вимішати. Порізати яйця на чверточки і полляти їх підливою. Покласти на кілька хвилин до печі.

Ґуляш із помідорами

Потрібно:

1 ф. яловичини (волового м'яса)
2 морквини
2 цибулини
2 ложки помідорової пасти
1 ложка борошна (муки)
1 ложка масла
3—4 ложки сметани

М'ясо вижилкувати й порізати на невеликі кусники. Розігріти масло на кухні, вкинути туди м'ясо й обсмажити. Втерти на терці моркву й цибулю, вкинути до м'яса і ще яких 5 хвилин мішаючи, смажити разом із ним.

Потім залляти м'ясо водою так, щоб вона його покрила, посолити, додати помідорової пасти, прикрити покришкою і тушкувати на слабому вогні. Коли м'ясо зм'якне, додати сметани, в якій ми розколотили борошно, і раз заварити.

Подавати з колоченою картоплею.

Салата з городини з м'ясом

Потрібно:

трохи вареного м'яса
2 варені картоплини
1 огірок
1 морквина
1 винне яблуко
1 мала головка салати
½ горнятка сметани
1—2 яйця
соли й цукру до смаку

М'ясо порізати в кубики. Так само порізати варену картоплю, квашений або свіжий огірок і обібране яблуко. Перебрати листя зеленої салати, обмити й розрізати на 3—4 частини. Покласти це все до посудини, вимішати, посолити й поцукрувати до смаку і залляти сметаною. Уложити в салатниці і прибрати зверху кружечками твердо звареного яйця з кружечками огірка напереміну.

Січений шпінат

Потрібно:

½ ф. шпінату
1 ложка масла
1 ложочка муки
½ горнятка молока
1—2 ложки сметанки
1 жовток
1 ложочка цукру

Шпінат перемити в кількох водах дуже старанно. Відкинути стебла, покласти до ринки й додавши ложочку цукру, поставити тушкувати (душити) у власному соку. Коли шпінат зм'якне, посікти. Окремо зладити засмажку: На ложці масла прирумянити ложку борошна, розвести це пів горнятком молока або буліону і дати заварити. Вимішати з січеним шпінатом, посолити і раз заварити.

До готового шпінату влити сирий жовток, розбитий із 1—2 ложками сметанки і вимішати.

Молочний кисіль

Потрібно:

1 горнятко молока
1 ложка цукру
1 ложочка їстивного крохмалю (Corn Starch)
трохи ванілевого цукру

Зварити молоко (¾ горнятка), всипати цукор і розмішати. Потім розвести крохмаль у решті холодного молока і перецідити його до гарячого молока. Розмішати й варити на легкому вогні около 10 хвилин, мішаючи невпинно. Потім досипати ванілевого цукру й вимішати.

Гарячий кисіль налити в чашки, прохолодити і подавати з якимнебудь овочевим соком (малиновим) або з солодкою підливою.

Торт „Стефанія"

Потрібно на коржі:

3 унції мелених ліскових орішків така сама кількість меленого мигдалю
1 горнятко цукру
8 жовтків
3—4 ложки пересіяних сухариків (тертої булки)
1 ложка борошна (муки)
шум із білків

Втерти жовтки з цукром, вбити шум. Додавати потрохи шуму до жовтків, а на кінець додати орішки і мигдаль. Вимішати, а вкінці додати сухарики (терту булку) і борошно. Приладити дві тортівниці і спекти рівночасно два кружки на 300°.

Потрібно на начинку:

¾ горнятка масла
¾ горнятка цукру
2 унції чекоряди
3 цілі яйця

Вбити на парі яйця з цукром, додаючи до того розпущену чекоряду. Мішати добре, аж згусне. Тоді зняти з кухні і вбивати дальше на столі аж прохолоне. Окремо втерти масло й коли маса вже має нормальну температуру, додавати потрохи масло і дальше втирати аж поки воно не ввійде туди.

Переложений торт помастити зверху мармелядою і обсипати січеною, присмаженою мигдаллю.

НА ЯКОМУ БОЦІ СПАТИ?

Досліди в Пеннсилвенському університеті виказали, що в тому напрямі є кілька звичок. Один рід людей може заснути і спати у всякій позиції, другий привик спати на один бік, але не має поважної причини для того, третій — може спати тільки на один бік, бо йому бракує віддиху, четвертий мусить змінювати положення, бо в кожному йому зле спиться. В загальному стверджено, що люди що не мають недомагань серця — сплять добре.

Дальші досліди виказали, що люди з вадою серця не можуть спати на лівому боці, бо серце похилене вниз, не спрямовує добре крови до легенів, а це стримує віддих.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Українська ВИШИВКА

Вишиваний альбом

Широкий взір із рукава жіночої сорочки примінено на обгортці альбома.

Матеріял: грубе полотно. Вуставка біжить вздовж хребта альбому, а мотив рукава розведений по цілій обгортці.

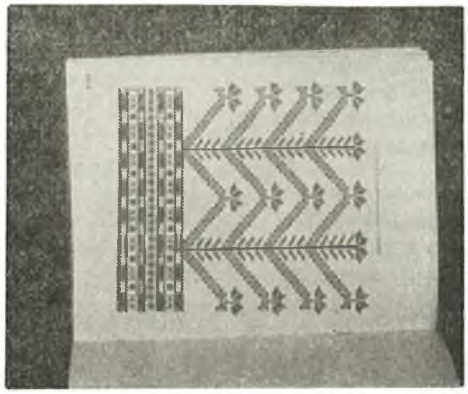

Кооп. БАЗАР у Филаделфії

823 N. FRANKLIN ST., PHILADELPHIA 23, PA.

виконує народні строї гуцульські, полтавські, покутські для хорів, танкових гуртів і шкіл по гуртових цінах.

Має на складі тканини, відповідні на

- **ГУЦУЛЬСЬКІ КИПТАРІ**
- **ТКАНІ ВИШИВКИ НА ГУЦУЛЬСЬКІ СОРОЧКИ**
- **ГУЦУЛЬСЬКІ ЗАПАСКИ**

Звертайтесь за інформаціями!

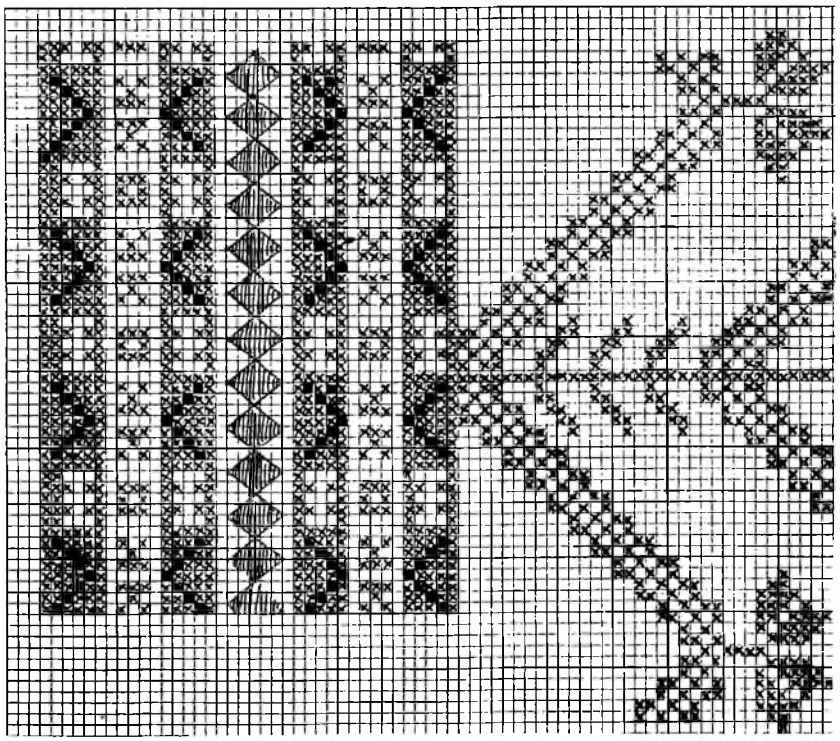

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У статті „Літні квіти“ (гл. ч. 4, 1960) перемінено помилково назву бальзаміни на бальзамінки, а між ними є певна різниця. Високопенний бальзам росте тут дуже добре, є високий на два фіти і не боїться спеки. А бальзамінки — це низько ростуча однорічна квітка, що добре вдається в надморських околицях. На американському континенті не зносить літньої спеки і пропадає. Я це випрактикував і тому не поручав би її до наших квітників.

Р. Коцик

Волинський взір

Взір із жіночої сорочки Волинської области. Мотив вишивки „кленові листочки“ поширений також і в інших областях України. Взір із Київського Держ. Музею українського мистецтва.

МАМИН ДЕНЬ

На леваді квіти, трави,
повно щебету й пісень.
Вже почався місяць Травень,
а у Травні Мамин День.

Несемо своїй матусі
із левади кращий цвіт,
побажаємо матусі
жить щасливо довго літ.

Обіцяємо матусю
шанувати повсякчас,
і подякуєм матусі
за любов її до нас.

Світла, радості багато,
весняний веселий день!
В мамин день, в хороше свято,
заспіваймо їй пісень.

Г. Чорнобицька

Я НЕ БАЧИВ УКРАЇНИ

Я не бачив України,
В Україні я не жив.
Та одну її, єдину,
Я всім серцем полюбив.
Бо в хвилини вечорові,
У святкові тихі дні
Чув я мамині чудові
Оповідання й пісні
Про Дніпро широкий, синій,
Хвилі вод його ясні,
Що стрімким потоком лине
Через кручі кам'яні.
Про степи Херсону чисті,
Що пшеницею шумлять,
Сонця промені іскристі
З неба землю золотять.
Про ліси густі Поділля,
Про діброви і гаї,
Де в красі рясного зілля
Все щебечуть солов'ї.
Про гуцульську полонину,
Про гірські хребти Карпат,
Біля двору — яворину,
А в дворі — вишневий сад.
Про всю землю солов'їну
Мені мама повіли
Й ніби силу соколину
В серце юнеє влили.
Я не бачив України,
В Україні я не жив.
Та одну її, єдину,
Я всім серцем полюбив.
Бо в хвилини вечорові,
У святкові тихі дні
Чув я мамині чудові
Оповідання й пісні...

1959 Петро Кізко

ТРАВЕНЬ

Травень! Травень! Скільки трав
На полях, лісах, долинах!
Наче зеленню хто ткав
Та й прослав ту скрізь тканину.
Наче матінка моя
Із трави полотна ткала,
А прийшла ясна весна, —
Всюди їх порозстеляла:
І в садочку, і в дворі,
Й на крутій он там горі.
Всюди, всюди пишні трави
Кличуть всіх нас до забави.
Як не бавитися нам?
Повно ж сонця, повно трав!
Травень! Травень — тут і там!
Нумо ж, діти, до забав!

1960 Петро Кізко

ВДОМА НАЙЛІПШЕ

Є у мене друзі різні —
Бідні є, і є багаті.
З ними бавлюсь серед тижня
І буваю в них у хаті.

Добре мріять про пригоди,
В різні гри із ними грати...
Та проте, як час приходить,
До своєї йду я хати,

Де всі речі рідні й прості,
Де усе любов'ю дише...
Добре нам ходити в гості —
А удома наймиліше.

Різні в світі є країни,
Різні люди є на світі,
Різні гори, полонини,
Різні трави, різні квіти...

Є краї, де вічне літо,
Тонуть в квітах береги...
Є й такі, де все покрито
Вічним льодом навкруги.

Є з усіх одна країна,
Найрідніша нам усім:
То — прекрасна Україна,
Нашого народу дім.

Там шумлять степи безкраї,
Наче вміють говорити!
Там ясніше сонце сяє,
Там солодше пахнуть квіти...

Різні в світі є країни,
Гарні є, і є багаті,
Та найкраще в Україні,
Бо найкраще — в рідній хаті.

Ганна Черінь

КАНЯ

Каня — великий, поважний кіт. Він ніколи, ні з ким не свариться. Навіть з песиком-Боском приятелює. І з кріликом Каня грається. І біля курочок ляже — вони не тікають. А от мишок Каня не любить! Тільки яка мишка забіжить у хату, чи в двір, Каня зараз її зловить! Задушить і покладе на стежці, і гукає-м'явкає, щоб прийшли подивитися, яке то він діло зробив. Посходяться всі: і Бабуся, і крілик, і курочки, і песик Боско. Всі хвалять Каню, а він тільки очі мружить та муркоче задоволено.

Одного разу піймав Каня мишку. Не задушив її одразу, а захотів погратися. Ото пустить мишку, вона відбіжить трохи, а він її знову піймає. А Боско лежав недалечко, дивився, як Каня з мишкою грається. І йому захотілося погратися. Ось пустив Каня мишку... Побігла вона по стежці... Загавкав Боско! Як скочить — просто на Каню! Каня від несподіванки перекинувся. Поки схопився, оглянувся, а мишка вже й втекла... Розсердився Каня! Закричав „Мяв! Мяв!" — та до Боска! А той думав, що Каня з ним грається, та й присів. А Каня його лапкою по носі вдарив! Раз, другий раз! Та ще й сварить Боска „Мур-вур-вур! А не заважай!" Боско образився, пішов і ліг на своє місце. А Каня ще довго його сварив. А крілик і курочки з них обох сміялися...

Л. Гаєвська-Денес

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Лист до мами

Їх було двоє. Хоч вони не родились в один день, але всі їх звали близнятками. Ясні кучері, веселі сині очка, кирпатенькі носики були в обоїх, а коли приходило до якоїсь витівки або роботи, то вони завжди були разом.

Івась був старший від Олеськи на один рік, а йому минуло в квітні тільки п'ять.

От сьогодні, як і завжди, Івась і Олеська зайняті однією думкою, як написати мамі листа. Вони знають, що через два дні всі святкують мамин день, всі готують дарунки, квіти. Це так гарно, але їхня мама далеко в місті, лежить у лікарні. Ось уже другий місяць мама хворіє. Лікарі забрали її до лікарні, та ще нескоро вона повернеться додому. Про листа до мами почав думати Івась.

— Олесько! Ходи сюди! Я дістав паперу, ми маємо олівці. Напишемо листа до мами, привітаємо її та попросимо швидше повернутись додому.

Голосок в Івася затремтів і він тихо додав:

— Без мами погано!

Олеся повторила за Івасиком:

— Так, без мами погано!

Діти примостилися в їдальні коло столу та почали свою працю. Вони намалювали на папері гарні квіточки, а Івасик пташечку, але коли прийшло до письма, то обоє зажурилися. Івасик довго сопів, щось писав, стирав, а Олеся тільки дивилася, щоб написати те саме, що братік. А тоді Івась сказав:

— Я не можу писати, Олесю, бо не знаю всіх літер. Я знаю, як писати „мама", знаю, як писати „Івась", а більше? А я хочу напити: „Дорога мамо! Видужуй скоріше та приїзди додому. Мені без тебе сумно і татові теж..."

Олеся додала: — І мені теж.

— І Олесі теж, — повторив за Олесею Івась. У дітей в очах вже бриніли сльози.

— Бачиш, ба-а-чиш! Як погано, що не вміємо писати. — вибухнула голосним плачем Олеся. Івась довго стримувався, бо тато казав, що хлопчикам соромно плакати, а тоді й собі став хлипати...

Такими їх застала бабуся, що прийшла на їх плач з кухні.

— Що з вами, діти? Чого плачете?

— Не-не вміємо писати — заголосила Олеська.

— Не вміємо писати, а хочемо до Дня Матері мамі листа послати — тихше повторив Івась.

— А ось воно що! — ласкаво промовила бабуся. — Ну та не журіться! Чом раніш не сказали? Я вам допоможу. Ви кажіть, а я напишу вам на цьому папері, ви на свій перепишете, тільки уважно переписуйте. А малюнки ваші гарні. От і відішлемо листа.

Робота закипіла. Діти писали уважно. Івась так захопився, що навіть кінчик язичка виставив та кумедно ним ворушив, ніби допомагав виводити літери. Ось вже листки готові, покладені в конверти, на які наліпили марки, та бабуся написала на них адресу. Діти побралися за руки та побігли до поштової скриньки вкинути листа.

— Бабуся каже, що мама дістане наші листи ще за день до свята, — сказав Івась, як вони поверталися додому.

— А може мама прочитає та й приїде до нас швидше — відповіла Івасеві Олеся.

І ніби надії Олесині справдились. Перед вечором у День Матері, коли діти сиділи в кухні коло столика та пили молоко й потихеньку сумували, хтось застукав у двері і почувся радісний голос бабуні. Приїхав хтось. Діти зірвались та побігли подивитись, а там... там на порозі стояла їх мама, весела, привітна й здоровенька як колись... Вона щиро пригорнула діточок до серця, поцілувала та стала розпитувати, як їм жилося без неї.

— Я бачу, що ви не лінувались тут, і в кімнатці вашій чистенько, і листи навчились писати, молодці!

Івась почервонів і заперечив:

— Ні, мамусю, то ми не зовсім самі писали, бабуся допомагала, але тепер вже ми будемо вчитися.

Н. Наркевич

Вони намалювали на папері гарні квіточки, а Івасик пташечку.

МАНДРІВКА

Хоч Грицькові десять літ,
Він обїздив цілий світ:
Африку, Бразилію,
Францію, Болівію,
Україну, Пакістан,
Аргентіну й Казахстан.
Бачив там він гори й доли,
І моря, ліси і поле,
І медведів, бурсуків,
Крокодилів і вовків.
Ще були там і верблюди,
І слони, жирафи — всюди,
Де Грицько лиш побував,
Усіх звірів він пізнав.
Скрізь Грицько побув в мандрівці,
Хоч сидів весь час... в домівці.
Може кожний з вас спитати,
Як це може так бувати,
В себе дома щоб сидіть
І обїздити весь світ?
Гриць в далекій був мандрівці,
Як читав про це у книжці...

Петро Кізко

Збірник для дітей
„СРІБНА ЗІРКА"
Коштує 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

Восени розіслали ми Відділам СУА дитячі книжечки нашого видання: „Осіннє листя", „Золота Бджілка" і „Листочки й платочки". Це чепурно видані відбитки з нашої дитячої сторінки. Сподіємось, що більшість Відділів уже розпродала їх.

Прохаємо в найближчому часі надіслати розчислення.

Екзекутива СУА

Напрямні й цілі Союзу Українок Америки притягають і розворушують ціле українське жіноцтво. Проте молоді жінки хотіли б себе в ньому окремо проявити. В тій цілі встановлено в Гол. Управі **референток молоді,** якими XII. Конвенція у Ню Йорку вибрала нас обох.

***

Бажачи виконати наложене на нас завдання, звертаємось оцим до **тут народженого й новоприбулого молодого жіноцтва.** Вступайте до Союзу Українок Америки! Включіть себе у велику сім'ю українського жіноцтва, що творить половину нашої організованої громади! Допоможіть своєю молодою силою скріпити роботу, що йде на користь нашій поневоленій Батьківщині!

***

Молоде жіноцтво повинно внести в організацію **нові первні.** Воно народилось або виховалось уже в країні поселення і краще розуміє її ментальність. У цьому напрямку може принести організації великі користі. Інформацію про Україну, її культуру й боротьбу за визволення допоможе широко розбудувати.

***

Молоде жіноцтво може й багато в організації **скористати.** Змагаючи до пізнання українських традицій, проявів нар. мистецтва та основ української культури — дійдемо до цього в нашому організованому гурті. Під час імпрез і доповідей, вистав і показів найкраще зможемо освідомити собі те, чого не встигли пізнати у дитинстві чи юнацтві.

***

У цій роботі наберемо **досвіду й орієнтації.** Адже в майбутньому чекають нас ще більші обов'язки й тягарі! Колись і ведення організації ляже на наші плечі й мусимо бути готові до того, щоб піддержати світлу традицію Союзу Українок Америки і піти дальше його шляхом. То ж приєднуйтесь, дорогі подруги!

Оксана Кравченюк
Олена Волянська
референтки молоді Гол. Управи СУА

Централя одержала

від 29. березня до 23. квітня 1960 р.

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від.	8	Бронкс	20.00 5.00
„	18	Джемейка	20.00 — —
„	21	Бруклин	20.00 5.00
„	40	Аллентавн	20.00 5.00
„	70	Пассейк	20.00 — —
„	54	Вилмінґтон	10.00 5.00
„	70	Пассейк	10.00 5.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від.	8	Бронкс	10.00
„	16	Міннеаполіс	5.50
„	21	Бруклин	25.00
„	40	Аллентавн	5.00
„	59	Балтимор	15.00
Анна Снайчук, Бофало			15.00
Марійська Дружина при церкві св. Юрія Переможця, Едмонтон			10.00
Марія Савчин, Филаделфія			6.00
Катерина Гуцал, Міннеаполіс			2.00
Тамара Олесіюк, Керміл			2.00
Оксана Рак, Лонґ Айленд			2.00
Володимира Томків, Питсбурґ			2.00
Марія Ганусей, Филаделфія			1.00
Іванна Котовська, Пайн Біч			1.00
Анна Артим, Міннеаполіс			1.00
Ваня Ярмоленко, Міннеаполіс			1.00
Ольга Прядка, Міннеаполіс			1.00
Ліда Дмитришин, Міннеаполіс			1.00
Миросл. Петрищак, Міннеаполіс			1.00
Віра Гринишин, Міннеаполіс			1.00
Стефанія Покотило, Міннеаполіс			1.00
Софія Кранарчук, Филаделфія			1.00
К. Апонюк, Едмонтон			1.00
Марія Хоптяк, Рочестер			1.00
Ольга Крушельницька, Коговс			1.00
Йосифа Сетвінська, Шикаґо			1.00
Анна Хоминець, Вінніпеґ			1.00
Наталія Дунська, Міннеаполіс			1.00
Люба Менжега, Міннеаполіс			1.00
Марія Процай, Міннеаполіс			1.00
Ірина Яворська, Филаделфія			1.00
Павлина Кульчицька, Бічгерст			1.00
Саломея Семотюк, Едмонтон			1.00
Олена Стахнів, Сайкервіл			1.00
Стефанія Чапельська, Верона			1.00
Анна Михайлюнка, Міннеаполіс			0.50

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА":

Від.	8	Бронкс	10.00
„	21	Бруклин	20.00
„	22	Шикаґо	78.00
„	28	Нюарк	99.00
„	33	Клівленд	50.00
„	40	Аллентавн	30.00
„	70	Пассейк	15.00
„	71	Джерзі Сіті	5.30
Ольга Коцюба, Еддистон			5.00
Марія Величко, Лорейн			5.00
Анастазія Кочан, Джоліет			1.00
К. Колявська, Вайтстон			1.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

Від.	8	Бронкс	25.00 2.50
„	21	Бруклин	63.00 9.80
„	54	Вилмінґтон	61.50 6.15

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від.	8	Бронкс	10.00 5.00
„	21	Бруклин	10.00 5.00
„	40	Аллентавн	5.00 — —

НА ДЕЛЕҐАТКУ ДО ІСТАМБУЛУ:

Від.	5	Дітройт	25.00
„	8	Бронкс	5.00
„	18	Джемейка	10.00
„	33	Клівленд	30.00
„	34	Коговс і збірка членок	28.00
„	36	Шикаґо	50.00
„	42	Филад. і збірка членок	30.00

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Свята Жінки Героїні

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Старанням Окр. Ради СУА при співучасти інших організацій, а це Укр. Зол. Хреста, Самостійного Золотого Хреста, Української Жіночої Допомогової Організації, Від. Ольги Басараб, жіночого куреня Пласту, СУМА і МУН, відбулось дня 14. лютого в салі Вашінгтон Ірвінґ Гайскул Свято в честь Героїнь. Програма хоч скромна але дуже добірна вийшла ефектовно завдяки артистам, як Марта Кобрин-Кокольська, проф. В. Цісик (молодеча оркестра) С. Маличівська, Іванна Кононів, які виконали свої точки на повне задоволення присутніх. Святочний реферат виголосила Лідія Котлярчук, при піяні п-а Цісик, проф. Базаль і п-ні Чічка-Андрієнко. На відповідно прибраній сцені п-ні І. Домбчевська зложила на підвищенні під тризубом китицю червоних троянд, як символ невмирущої любови для героїнь. — В пятницю, 12. лютого відбулась у церкві св. Юра панахида при співучасти всіх згаданих організацій, на якій співав хор „Дзвони" під керівництвом Богдана Крушельницького. В українській православній церкві при Брум вулиці панахиду відслужено в неділю, 14. лютого. Велика шкода, що в день концерту випала дуже погана погода і тому в великій мірі треба приписати малу фреквенцію публики на Святі. **М. Д.**

НЮАРК, Н. ДЖ.

Недавно покликана до життя Окружна Рада СУА в Нюарку, що об'єднує такі Відділи СУА: Елизабет, Пассейк, Перт Амбой, Нюарк і Ню Бронсвик, виступила вперше перед публикою Нюарку й околиці дня 28. лютого 1960 року. Завдяки тісній співпраці вище згаданих Відділів, того ж дня відбулося величаве „Свято Героїнь". Академію попередили відправи панахид в українських церквах Нюарку, а саме: в Українській Католицькій церкві св. Івана Хрестителя, Православній церкві Святого Вознесіння і Свято-Троїцькій церкві, за упокій душ українських жінок, що віддали своє життя за українську визвольну ідею. В панахидах взяло участь зорганізоване жіноцтво при співучасті молоді Пласту і СУМА.

Так, як наше громадянство взяло численну участь у панахидах, так і численно виповнило залю Української Централі. Свято започаткувала п-ні Л. Костецька відспіванням американського гимну. На сцені посеред колючих дротів стояла жінка-героїня. Легким мурмурандом за сценою співав жіночий хор „Ви жертвою в бою нерівнім лягли", тоді коли на сцену увійшли чотири дівчинки в народніх строях із китицями маків і зложили їх як символ пошани до геройського чину знаних і незнаних українських жінок. Свято відкрила голова Окр. Ради п-ні Олена Гординська і попрохала присутніх до вшанування памяті однохвилинною мовчанкою.

Програма свята була добре опрацьована і виведена по-мистецьки, чим найбільше гризлася імпрезова референтка п-ні О. Салук. П. Орися Бала виконала три точки: „Аве Марія" — Шуберта, „Дивлюсь на ясній зорі" Стеценка і „Ой, не цвіти буйним цвітом" — М. Фоменка. Змістовний реферат, солідно опрацьований виголосила проф. А. Харченко. Сольоспів п-ні Л. Костецької „Владико неба і землі" і „Ангел ночі над землею" Артимовського неодному з присутніх нагадав цю вічну тугу за рідною землею на чужині. П-ні А. Клачко з чуттям продеклямувала „Сестрам" — О. Костюк. З великою експресією віддана рецитація „Проклинаю" — І. Шкварка у виконанні п-ні Т. Кардашенець викликала сильне враження у слухачів.

Інсценізація „Грішниця" — Л. Українки у виконанні наших студенток п. п. М. Домарацької під режисерством п-ні Л. Сай, дала вияв великого зрозуміння твору Лесі Українки при вмілому виведенні його на сцені.

Були два хорові виступи. Хор 28 Відділу СУА відспівав „Уже літ двісті" — Л. Сведницького, „Ой, не зникли золотії терни" слова Лесі Українки — музика Колісниченка. Удруге разом з хором 70-го Відділу СУА виконав „Зірвалася хуртовина" Витвицького, під диригентурою п. О. Согор-Тарнавської. Існування жіночих хорів при Відділах треба щиро вітати і подивляти ентузіязм диригенток, що знаходять час і охоту провадити хорове мистецтво.

В програмі, вичисляючи виступи наших солісток пп. О. Бали і Л. Костецької — ми не згадали акомпаніяменту, що спочивав у руках п-ні Галі Клим. Для нас „смертних" людей, себто нефахових, акомпаніямент це тло, на якому мережать свої виступи солісти. І пані Галя Клим вміє створити це тло, має велике зрозуміння для твору і виконавця.

Сценічне оформлення сцени, декорацій і освітлення мав у своїх руках п. Ф. Луцишин. Його жертвенна, безкорисна праця — причинилася в загальному до доброго висліду імпрези.

Свято закінчено відспіванням національного гимну. Опісля пані під проводом п-ні О. Муссаковської приготовили скромне прийняття для виконавців, які не жаліли труду і часу і з дооколичних місцевостей прибули до Нюарку, щоб своєю участю і присутністю причинитися до великого морального успіху першої імпрези Окружної Ради Союзу Українок Америки в Нюарку. **І. Л.**

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Окружна Рада СУА послідовно прямує раз обраною дорогою і не лиш згуртовує свої Відділи, але співпрацює також із другими жіночими організаціями. Пам'ять жінок-героїнь відсвяткували ми спільно з Українським Золотим Хрестом дня 6. березня.

Дбайливо приготоване свято згуртувало поважне число жінок, як виконавців програми, так і слухачок.

Теплими словами відкрила свято голова Окр. Ради п-ні Євгенія Дубас. Наймолодші громадянки, а саме — дівчата з нашого садку (гордощі 33 Відділу СУА) в національних строях зложили китиці пільних квітів і колосся при вічному вогні, в пам'ять про невмируцу славу жертви героїнь. Гарно виголошена промова молодої членки Укр. Зол. Хреста п-ні М. Ковч лишила глибоке враження. Своїм змістом вона відкликалась до минулого,

---

„	48 Филаделфія	10.00
„	63 Дітройт	10.00
„	70 Пассейк	10.00

НА ФОНД „500"

Від.	2 Честер	12.65

ВКЛАДКА ДО УККА:

Від.	63 Дітройт	10.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

але торкалась і сучасного. Щирі слова „Молитви" Юрія Клена (продеклямувала п-на Дарка Дубас) пролунали до Всевишнього. Дальше жін. хор СУМА своїми піснями прикрасив свято.

Глибоко пережили приявні сценку з „Марусі Богуславки" (стріча матері з дочкою). Живе, грімке слово зі сцени має все свій особливий чар, а ще коли вміло виведене режисером п-нею Ярославою Барнич при співучасти членок 69 Відділу СУА з Лорейну. Про відповідне оформлення подбала естетично молода мисткиня п-на Марта Гірняк.

Комітет Злучених Жіночих Організацій Клівленду складає цією дорогою щиру подяку всім учасницям свята за їх працю й охоту причинитися до звеличання українських жінок-героїнь.

В день свята відбулись в українських церквах Богослужби за упокій душі поляглих.

І. С., прес. реф.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

На 19. березня назначила Окр. Рада це свято — немов у річницю панахиди, що її відправлено за 500 погибших 4 роки тому. Цього року свято мало бадьору нотку, бо було присвячене жінці на рідних землях. Отій, що під тиском найстрашнішого режиму не тратить надії й віри в майбутнє.

Першою точкою була збірна деклямація поезії Ляриси Мурович „Поклін", яку виконали членки Молодої Просвіти — О. Ваньчицька, Т. Дяків і У. Чума. Цим поклоном нашим сестрам-страдницям почалась програма і словами того ж поклону була удекорована сцена. У промові п-ні Володири Ценко, що слідувала, прозвучали зовсім нові нотки. Доповідниця випровадила боєві постаті теперішніх жінок від Лесі Українки, що змалювала їм шлях у своїх драмах. Надхнені її словами, напоєні її патосом вони включились до боротьби. І цим шляхом не йдуть тільки в'язні в тюрмах і концтаборах, але й матері, працівниці, учениці. Кожен їх день наповнений боротьбою і змагом за душу української людини. Враження від промови скріпила співачка Марта Кокольська-Кобрин майстерно відспіваними піснями „Ой, поля ви, поля", „Мати" та „І ти воскреснеш, Україно" при супроводі Лідії Бульби. Хор 10 Відділу під орудою проф. Ірини Чумової завершив цю частину свята, відспівавши „Сміло, друзі" і „За Тебе, Україно!". Супроводила на фортепіяні Ждана Кравців. Оформлення сцени виконала Українська Мистецька Студія.

У другій частині артисти українського театру поставили 3-ту дію п'єси Людмилі Коваленко „Домаха". Коротку історію драми й характеристику умовин подала п-ні Осипа Грабовенська, імпрезова референтка Гол. Управи. Третя дія, в якій Домаха завершує своє призначення матері, розгорнулась перед глядачами у майстерному виконанні артистів сцени. В ролі Домахи виступила Марія Степова-Карп'як і її інтерпретація цієї сильної української жінки — незрівняна. Ольгу грала з чуттям Ліза Шашаровська-Чепіль, Потапа Ярослав Пінот-Рудакевич, міліціонера Мирослав Солтис, а малого Дмитрика Богдан Кунців. Декорації виконала Ніна Климовська за проектом Петра Андрусева. Вистава залишила сильне враження і підтвердила тезу невміручости українського роду, покладену в основу свята.

Показується, що таке Свято може мати сильну й конструктивну, а не лиш жалобну нотку. Завдячувати треба це дбайливій підготові та співпраці всіх мистецьких чинників. А передусім пляновій настанові Окр. Ради, що бажала цього досягти. **Присутня**

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 1. Відділу СУА

Дата: 30. січня 1960.

Президия зборів: п-ні Софія Теслюк, голова, п-ні Марія Лозинська, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів прочитала секретарка п-ні Ярослава Сулжинська.

Звіти Управи зложили: п-ні К. Пелешок, голова, п-ні М. Головей, містоголова, п-ні Я. Сулжинська, секретарка, п-ні А. Кумферт, касієрка і референтки: п-ні Л. Котлярчук культ. освіти, п-ні О. Сливка, організаційна, п-ні С. Лешко сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відбуто 9 ширших сходин членства і 3 засідання Управи. У Конвенції брали участь 2 делеґатки, а в Окр. З'їзді 5 делеґаток. Членки передплачують у 100% Наше Життя. Відділ тісно співпрацює з Окр. Радою й іншими Відділами СУА, а також із місцевими громадськими організаціями, як Об'єднаним Комітетом і ЗУАДКомітетом.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: В навечерю св. Андрія влаштовано вечір, якого перша частина була присвячена пам'яті Митрополита Кир Андрея у 15-ліття його смерти. Реферат підготувала й виголосила п-ні Л. Котлярчук. Після спільної перекуски почалась друга частина вечора товариського характеру. Програму приготували пп. М. Головей і О. Сливка (скеч Нати „Модерний Андрій", віщування долі, виливання воску й вигравку). Циганку й її ролю грала п-ні Іванна Бенцаль.

Одні святочні сходини присвячено пам'яті Ольги Басараб, а другі Мазепинським роковинам. Окрім того на сходинах відчитано реферати на теми „Великодні звичаї на Україні", „Шлях української матері" й „Андріївські вірування".

Чимало праці вложив Відділ при влаштуванні Вишиваних Вечерниць, а також Міжнар. Жін. Виставки. Відділ все брав участь в імпрезах, влаштованих Окр. Радою.

в) Сусп. опіка: Відділ опікується школою в Ерлянґені (Німеччина), висилаючи туди 15 дол. місячно. Окрім того вислано 2 пачки вживаного одягу для потребуючих родин у Югославії. Відвідувано хворих членок у шпиталях і вдома.

Фонди на цілі сусп. опіки Відділ придбав при помочі збіркових лист і добровільних пожертв членок.

Контр. Комісія в особах пп. І. Бенцаль і Шкамбари перевірили касу і книги Відділу, знайшли все в порядку і поставили внесок на уділення обсолюторії.

Нова Управа: п-ні Катря Пелешок, голова, п-ні Марія Головей, містоголова, п-ні Ярослава Сулжинська рек. секретарка, п-ні Марія Сирота кор. секретарка, п-ні Анна Кумферт касієрка. Референтками стали: п-ні Лідія Котлярчук культ. освітньою, п-ні Марія Лозинська пресовою, п-ні Ольга Сливка організаційною, п-ні Стефанія Лешко сусп. опіки, п-ні Катря Папуга господарською.

Контр. Комісія: пп. Іванна Бенцаль, Марія Шкамбара і Софія Теслюк.

Почесні членки: П-ні Катря Дроздик, п-ні Марія Чарнецька, п-ні Пелягія Дерех.

Плян праці обговорювали членки при перекусці, що закінчилась приємною товариською гутіркою.

Ярослава Сулжинська, рек секр.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Нью Йорк, Н.Й. США.

ЧЕСТЕР, ПА.

Річні збори 2 Відділу СУА

Дата: Дня 7. лютого 1960.

Відкрив збори молитвою парох Укр. Прав. Церкви митроф. прот. о. О. Мицик. Голова п-ні Ю. Тершавська попрохала віддати пошану померлим однохвилинною мовчанкою.

Звіти Управи зложила голова, секретарка і касієрка.

Контр. Комісія заявила, що книги знайшла в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії. Збори ухвалили це одноголосно і прохали Управу залишитись на 1960 р.

Нова Управа: п-ні Ю. Тершавська, голова, п-ні А. Нудзін секретарка, п-ні А. Глив'як, заступниця, п-ні М. Сирота касієрка, п-ні А. Масишин заступниця. Референтками стали: п-ні А. Заяць, культ. освітньою, п-ні М. Івахів преси, п-ні С. Батюк сусп. опіки, п-ні М. Тимань господарською. Делеґатки до Громади: пп. М. Фідик і Пінкович, до Церкви: пп. К. Бартіш і А. Сирота, до прапорів: Е. Лужецька і А. Масишин, до Окр. Ради пп. Ю. Тершавська і М. Сирота.

Контр. Комісія: пп. П. Рубаш і А. Макух.

Збори закінчено відспіванням коляди Бог Предвічний.

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Звіт із діяльности

Відділ розгорнув у цьому році працю в ділянці сусп. опіки. Дня 9. березня вислано 4 пачки з одягом до Югославії, 5 пачок із одягом до Австрії і одну пачку до Німеччини. Кошти пересилки виносили 50 дол.

На 30. квітня Відділ приготував виставу на 5 дій, п'єсу з життя на Гуцульщині. Автором її й режисером є п-ні О. Луцик, а мистецьким керівником артистка Олена Бенцаль-Карп'як.

Дня 6. березня на ширших сходинах Відділу д-р М. Менжега прочитав лекцію на тему „Гігієна жінки", що викликала живе зацікавлення присутніх.

Окрім того Відділ має патронат над школою українознавства в Авґсбурзі. Також допомагає Пластовій Станиці сумою 10 дол. місячно. З ініціятиви Відділу переведено збірку в користь родини замордованого С. Бандери, яка дала 300 дол.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 20 Відділу

Дата: 6. березня 1960.

Збори відкрила голова п-ні М. Чайковська молитвою.

Президія: п-ні К. Ґардецька, представниця Гол. Управи — голова, п-ні Є. Новаківська секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Чайковська, голова, п-ні М. Кочерґан секретарка, п-ні М. Сенейко касієрка і референтки: п-ні М. Романенчук сусп. опіки і п-ні інж. Л. Дяченко культ. освітня.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ правильно відбував щомісячні сходини в Домі СУА. Співпрацював тісно з Окр. Радою й іншими Відділами. Окремим прийняттям вшанував громадський ювілей своєї голови п-ні Чайковської.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Відділ починає звичайно свій рік традиційним Щедрим Вечором, що стягає членок із родинами. Другою імпрезою того року був ювілей голови. Окрім того Відділ брав участь в усіх імпрезах Окр. Ради й інших Відділів. Зложив даток на видання Антології укр. літератури португальською мовою.

в) Сусп. Опіка: Відділ опікується дитячим садком у Новому Ульмі (20 дол. місячно), зложив даток на коляду ЗУАДКомітету, Опіку над Інвалідами. Фонди Відділ здобуває через оподаткування членок і продаж квітів у День Матері.

г) Виховна: Відділ зложив даток на уфундування стипендії Курсів Українознавства при Пенсилвенському університеті.

Дискусія ствердила, що хоч Відділ мало чисельний, проте зразково вив'язався зі своїх оплат до Централі та відгукнувся на всі громадські заклики.

Контр. Комісія подала внесок на уділення абсолюторії, яку збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Михайлина Чайковська, голова, п-ні Володимира Ценко містоголова, п-ні Марія Кочерґан секретарка, п-ні Марія Сенейко касієрка. Референтками стали: п-ні Святослава Барусевич культ. освітньою, п-ні Лідія Бульба імпрезовою, п-ні Марія Романенчук сусп. опіки, п-ні С. Герасимович виховною, пп. М. Колтунюк і М. Вікарчук господарськими, п-ні Ярослава Баранецька пресовою. Делеґаткою до Окр. Ради: п-ні М. Лупань.

Контр. Комісія: п-ні Олена Чехівська, голова, пп. Лідія Дяченко і Марія Бережницька члени.

Збори закінчено молитвою.

Я. Баранецька

ШИКАҐО, ІЛЛ.

Жива газетка 22 Відділу СУА

Около 80 осіб зібралося 19. березня в домівці УНСоюзу на „Живу Газетку" з оселедцем, як це було заповіджено в повідомленнях.

За гарно накритими столами розмістилось кільканадцять більших і менших груп пань, членок СУА і гостей. П-ні М. Яримович, голова 22 Відділу СУА привітала присутніх й представила „редактора" Живої Газетки" в особі п-ні Орисі Гарасовської. Пані редактор „позбирала" „статті", що погубилися на залі (таке буває часом у редакції) і в дуже гарній, переплітаній дотепами формі представила 2-ге з черги число „Живої Газетки" 22 Відділу.

Цінна для кожної жінки-матері була вступна стаття п-ні Яримович на виховну тему „Про культурні надбання"; дуже актуальна була поема нашої письменниці Ганни Черінь п. н. „Хліб" з настроєво патріотичним змістом. Ми прослухали обі ці речі з правдивою насолодою. Те саме можна сказати й про статтю, що дуже на часі, п-ні Терлецької „Про писанки"; це були особисті спомини авторки з дитячих літ, вміло пов'язані з докладним описом мотивів і красок на писанках з різних околиць Батьківщини.

В розділі: „Наше листування" ми з цікавістю прослухали листа з Бразилії від нашої відомої письменниці Ольги Мак, що його вибрала зі своєї картотеки п. М. Куріца, довголітня референтка суспільної опіки.

Повну й всебічну характеристику місячника „Радянська Жінка", з підкресленням епізодів, що вказують на знане нам усім „щасливе, радісне життя" української жінки в підсовєтській Україні, — живо передала слухачам п-ні І. Ґорчинська.

Далі наступили статті, що підкреслювали „жіночість" газетки: „Про красу й принадність" п-ні Н. Геруляк і „Мода" п-ни О. Лобачевської. Їх прослухали ми з великим зацікавленням.

В статті „Телевізія і ми" п-ні Р. Ту-

рянська вказала на додатні та від'ємні сторони цього великого здобутку модерної техніки, та подала ряд практичних порад — наскільки можемо дозволяти дітям і молоді сидіти перед екраном телевізора, без шкоди для їхнього фізичного й морального здоровя.

Підслухана „Телефонічна розмова" була така „правдива" й дотепно переплітана американськими зворотами й словами, що поважна публика не могла здержатися від вибухів сміху „до сліз". Довготривалими оплесками нагородили слухачі авторку, п-ню У. Терлецьку й знаменитих співрозмовниць, пп. І. Горчинську й О. Гарасовську.

Не менше вдалою була друга частина імпрези — оселедець, запиваний чайком...

Не тільки стіни залі були естетично прикрашені рибами й водяними „рослинками", але появилися на столах (і скоро зникали) апетитні полумиски, повні смачної, студженої риби, що її приготовили членки СУА під проводом господарських референток, пп. С. Несторович, Майки і Крехтяк.

І. Дурбак

ДІТРОЙТ, МИШ.

Вечір у честь патронки 31 Відділу СУА

Дня 23. квітня зійшлися членки в хаті п-ні Микитинської, щоб вшанувати світлу пам'ять княгині Ярославни, патронки нашого Відділу. Доповіть про цю славну дочку Ярослава Осьмомисла виголосила п-ні Дарія Бойчук, культ. освітня референтка Окр. Ради.

Цей гарний звичай запровадив у себе наш Відділ, бажаючи збирати членок та познайомити їх ближче із світлими постатями нашого минулого. Починаємо в тому від нашої патронки, в ім'я якої ми почали нашу спільну працю й від літ уже провадимо її. Будемо раді, коли членки і з інших Відділів братимуть участь у наших вечорах, а ми піддержимо такі ж їхні почини, коли будуть влаштовані.

А. Б.

МИЛВИЛ, Н. ДЖ.

Річні Збори 39 Відділу

Дата: 28. лютого 1960.

Відкрила збори молитвою голова п-ні Анна Мармаш.

Президія: п-ні Пракседа Ясінська, голова, п-ні Марія Горин, секр.

Протокол прочитала секретарка п-ні Марія Горин.

Звіти Управи зложила п-ні Мармаш, Членки Відділу старші віком, отже праця не йде так, як давніше. Сходини відбуваються щомісяця. У Щедрівку членки — пп. Мармаш, Ясінська, Хорощак і Косцюлкевич ходили щедрувати й зібрали 50 дол., які вислано до Централі.

Контр. Комісія провірила книги і знайшла все в порядку, тому поставила внесок на уділення абсолюторії.

Нова Управа: п-ні Марія Горин, голова, п-ні Пракседа Ясінська, секретарка, п-ні Анна Мармаш, касієрка.

Контр. Комісія: пп. Варвара Бучинська і Анна Ключка.

Ухвала: Піднесено членську вкладку з 25 ц. на 35 ц. місячно.

АЛЛЕНТАВН, ПА.

Вечір у честь Ольги Басараб 40 Відділу СУА

Дня 21. лютого наш парох о. Савка відправив панахиду по Службі Божій. О 5 год. зійшлися членки і запрошені гості до залі. На прохання голови п-ні Лаби о. Савка відкрив свято молитвою, а потім гості спожили невелику перекуску з чаєм. Дальше о. парох розказав життепис Ольги Басараб, а вчитель п. Олександер Білинський схарактеризував жертву, яку вона принесла в боротьбі за волю Батьківщини. Подякувавши за ці промови п-ні Лаба прохала присутніх причинитись до збірки на цілі СУА.. Уряднички пішли по залі й із зібраного пожертвувано на фонд „Мати й Дитина" 30 дол., а на церкву 10 дол. Окрім того Відділ вислав 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. Щире Спасибі! Свято закінчено молитвою.

Розалія Шацька, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

„Зустріч Наших Найменших"

Заходами 43 Відділу СУА у Филаделфії, відбулася дня 3. квітня в залі Народного Дому в пополудневих годинах „Зустріч Наших Найменших". Велика скількість матерей, які прийшли зі своїми діточками, є доказом, що такі імпрези не тільки бажані, але й конечні на американському терені.

Вдале під зглядом виховним та національним переведення цієї імпрези — це заслуга пані Вероніки Цегельської. Маючи доволі чисельну дитячу громадку, вона зуміла заінтересувати її різнородним репертуаром, а саме дитячими піснями, забавками, та розповідями. Так і вичувалось, що діти, спочатку не освоєні з незнайомим довкіллям, все більше почувалися як „у дома". Мала Леся Трипутенко продеклямувала патріотичний віршик (у цьому заслуга її мами, пані Євдокії, та її діда та баби п-ва Пшешебинських) і чимало ще було охочих малих декляматорів сказати віршик, що їх навчили вдома батьки. Смачний підвечірок при спільнім столі, дав нагоду дітям з собою ближче познайомитись.

Було б корисно, щоб такі імпрези частіше відбувались. Вони дали б можливість хоч частинно заступити дитячий садок, так дуже потрібний нашій дітворі, а нашим молодим матусям при чаю та домашньому печиві зустрітися і розказати собі різні новинки.

Ярослава Острукова

БОФАЛО, Н. Й.

Річні збори 49 Відділу

Дата: 27. грудня 1960.

Відкрила збори молитвою п-ні Анна Снайчук.

Президія зборів: п-ні Галина Залеська, голова, п-ні Марія Мартин, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні А. Снайчук голова, п-ні Емілія Стасюк секретарка, п-ні Юлія Децик касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбував сходини що місяця, в цьому році відсвяткував свій 25-літній ювілей. Вислав одну делеґатку на XII Конвенцію СУА, як теж делеґаток на Окружний З'їзд до Рочестеру. Брав участь у ювілею 50-ліття подружжя голови п-ні Снайчук та ювілею 6 Відділу СУА у Рочестері.

б) Сусп. Опіки: вислано кілька одягових пачок до Австралії й Югославії, а книжки до Франції.

Грошовий оборот: У 1959 було 1.037.77 дол. приходу, а 1.034.06 дол. витрат.

Контр. Комісія: Провірку книг перевели пп. Галина Залеська й Іванна Парфанович і знайшли їх у найкращому порядку. Поставили внесок на уділення абсолюторії, яку збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Анна Снайчук го-

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.Й. США.

лова, п-ні Марія Мартин містоголова, п-ні Емілія Стасюк секретарка, п-ні Мирослава Райца заст. секретарки, п-ні Марія Дранка фін. секретарка, п-ні Марія Горбачук касієрка.

Контр. Комісія: пп. Софія Волчук, Галина Залеська і Стефанія Чайківська.

Ухвала: Збори здеклярували 1.000 дол. на будову української парохіяльної школи при церкві св. о. Миколая в Бофало. **Емілія Стасюк,** секр.

МИЛВОКІ, ВИСК.

Звіт із діяльности 51 Відділу

Ой, заграй ми музиченьку
На золоті скрипки,
Та най я си погуляю
Ворогам на збитки!

Тисячі людей різних національностей пливуть на **міжнародній баль,** дня 9-го травня 1959 р. Різноманітні строї ваблять очі, засліплюють яркістю красок. Смугляві гавайські дівчата, з довгими вінками на шиях, сміються щиро, повним вільним сміхом, що звертає увагу прохожих. По середині коридора група високих, старших пань, повдяганих у свої народні строї, розговорилась на добре і не звертають уваги на те, що гості ледве можуть пройти повз їх широкі „кріслаті" спідниці. Якась круглобока пані, що їй давно минула пятдесятка, одягла дівочий стрій своєї нації і смішно виглядає. Але вона задоволена, весела, вітає своїх знайомих та запрошує купити квитки на королеву.

А ось і наші приїхали: гуцульська група танцюристів. Молоді хлопці та дівчата так гарно відрізняються своїми румяними, здоровими обличчями від інших національних груп, що їх репрезентують випудровані, сивоволосі пані та добре підтоптані пановетанцюристи.

Наша принцеса ще молоденька, але вона добре відіграє свою поважну ролю. Трохи незадоволена, бо чому їй не дозволити гнатися в коломийковім колі, шалено, скоро-скоро, так як вона любить, дріботати гуцульськими капчиками, доказати всім, що українські танці найкращі в світі? Але погодившися з долею, вона натягає свої довгі балеві рукавички і переходить на призначене їй місце. Їй поправляється гумор, коли знайомі американці, вітаючись, не жалують їй компліментів. Справді, вона виглядає дуже гарно.

Програму вечора виповнюють танці різних національних груп. Їх однак не багато, а до того музика з пластинок обнижує вартість танців. Нашу групу лишають на кінець, бо ми маємо свою оркестру.

Ой, заграй ми музиченьку,
Заграй ми, заграй ми,
А ти любко солоденька
Файно заспівайми!

І побігли веселі гуцулочки, а за ними „як вихор легіні літають".

Це не гра на сцені, це не вивчені манекіни, це справді танцює українська молодь, палка, завзята, шалена як коломийка, як вода гірська весною...

Кінчиться танець і буря оплесків тисячів чужинецьких долонь гримить і не втихає.

Другою нашою імпрезою в 1959 р. було **Свято Матері,** що відбулося дня 24. травня. Програму виповнили виступи дітей різного віку. Вони грали, співали, деклямували та танцювали. Всі матері, обдаровані пахучими гвоздиками, верталися задоволені домів.

Під час вакацій наш Відділ теж не спав. Дня 12-го липня ми брали активну участь у **„Святі Моря".** Одна частина української групи в народніх одягах машерувала разом з іншими національностями головними вулицями міста, друга їхала на великому возі, прикрашеному квітами.

Незадовго по тім святі наш Відділ репрезентувала в спільній знимці з іншими національними групами панна Марійка Логуш. **Союзянка**

ВИЛМІНҐТОН, ДЕЛ.

Виставка укр. нар. мистецтва і базар

Від довшого часу управа 54 Відділу носилася з думкою влаштувати, за прикладом інших Відділів, виставку укр. нар. мистецтва. На ширших сходинах дня 31. січня ці пляни обговорено із членами; вирішено влаштувати виставку в парохіяльній залі св. Николая в днях 2-го і 3-го квітня. Щоб покрити кошти виставки пляновано зробити в долішній салі базар. Таким чином виставка і базар набрали конкретних форм.

Із виставки нар. мистецтва у Вилмінґтоні, Дел.: Скромно й зі смаком улаштована українська кімната у часі Великодніх свят. На столі писанки й святочне печиво, а під іконою — „шутка" у керамічній вазі.

Тепер в рух пішла рекляма, щоб цю справу якнайбільше спопулярнізувати серед американців і своїх. Видруковано листівки-запрошення і розіслано до всіх жіночих організацій та визначних осіб Вилмінґтону. Роздано ці запрошення також по школах і місцях праці, по склепах — одним словом, всюди де була нагода. Подано допис зі знимкою вишивок, писанок і кераміки до місцевої американської преси. Правда, редакторка жіночої сторінки подала, замість нашого допису, власну фантазію, де головне місце зайняв припис на голубці, але хто знає чим краще можна здобути американську публику?! Подано оголошення також до радія.

Розголосивши так широко нашу ім-

презу цілий Відділ взявся до праці, щоб не розчарувати гостей і поставити так виставку, як і кулінарне мистецтво (про яке так широко розписалася добра редакторка), направду на високому рівні. Поодинокі члени жертвували на базар вишивки, писанки, ручні робітки, речі щоденного вжитку, як також печиво чи страви. Щоб доповнити базар взято товар (кераміку, картки, книжки, нитки і т. д.) в комісі із кооп. „Базар" у Филаделфії. Дано також вишивану подушку на виграш. Уложено список страв: голубці, вареники з грибовою підливою і ковбаса з капустою мали свідчити перед американською публикаю про наші куховарські здібності, а українське печиво репрезентували різного рода торти, коржі й коржики, вергуни й медівники. Праці було силасиленна: треба було повиписувати афіші, різні написи, поустановлювати ціни, приготувати обі залі під виставу й базар, випозичити речі в Централі і в приватних осіб, уложити виставку, наварити і напекти. Крутанина, метушня, поїздки без кінця.

Нарешті надійшов довго очікуваний день 2-го квітня і члени 54-го відділу зібрались на залі. Тривожно очікували святочного відкриття о 12-тій годині; прийдуть чи не прийдуть гості?

О 12-тій год. голова багатьох американських жіночих організацій в Вилмінгтоні, пані Бовард, відкрила виставку перетинаючи синьо-жовту ленту, яку тримали чотири панянки в народних одягах. Потім забрав слово парох, о. Готра, а представниця Централі СУА, пані Галина Слюзар, привітала гостей та коротко зясувала ціль і значення мистецької виставки. Гості вписались до пропам'ятної книги і почали оглядати виставку. Велике зацікавлення викликав показ писання писанок, що відбувався тут же на салі протягом 2-ох днів.

Показалось, що не треба було тривожитись, що не будемо мати багато відвідувачів; гості плили безперевною річкою, охали, ахали, подивляли, купували що було до продажі, а на долині пані звивалися розносячи страви. Рух такий, що напевно скромна парохіяльна заля ще такого не пам'ятає.

Перша виставка укр. нар. мистецтва і базар у Вилмінгтоні увінчалися повним успіхом. Виставку відвідало близько 700 осіб, а базар приніс чистого доходу $350, що привело до рівноваги наші, дещо захитані, фінанси. Членки 54-го відділу винесли з влаштування цієї виставки і базару деякий досвід у того рода імпрезах, як також велике задоволення, що наша праця направду принесла користь і для загально української справи і для Відділу.

Лідія Гарванко, прес. реф.

ЮТИКА, Н. Й.

Веселий вечір 57 Відділу СУА

Попередній вечір розваги, що ми його влаштували під св. Андрія, так подобався публиці, що на ширших сходинах рішено спробувати ще раз. Орг. референтка п-ні Смолій і „вездісуща" голова п-ні Когутяк підготували програму і 6. лютого публика зійшлася численно.

У тьмавому світлі, за заленкавим серпанком завіси, заквітчані водоростями, струнки постаті в ясних довгих одягах рухались гармонійно в хороводі у такт далекому співові (М. Смолій). Настроєвий твір Ю. Клена „Баладу про помсту" прочитала Л. Волянська. Власний скеч „Розмова при телефоні" провела під сміх залі авторка Наталя Смолій (вступає у сліди свого батька-письменника) і Христя Чорна. Із сольоспівом виступили Л. Волянська при акомпаніяменті м-гра З. Савицького. Народній танок „гопак" відтанцювали Оксана Лукашевич і Марта Процьків. Атракцією вечора був виступ молоденького квартету Лілеї Волянської (1. сопрано), Ніни Герець (2 сопрано), Маріянни Бурак (альт) і Христі Чорної (фортепіян). Присутні вітали обидві пісні, тріо-вальс „Недокінчену пісню" і „Незабутній вальс" Кос-Анатольського оваційно, а п-ні Олена Кокодинська, мистецький керівник квартету, мала право пишатись наслідками своєї праці. Скеч на злобу дня „Політика в барі" добре віддали Б. Козій і М. Войтович. Фортепіянове сольо виконала з експресією Х. Чорна. Ютицьку хроніку на весело — фейлетон ред. І. Дурбака, прочитав Володимир Запаранюк.

Квінтетом „Київський вальс" Майбороди (до згаданого вгорі тріо приєдналась Зоя Луценко і Людмила Волянська) закінчено мистецьку частину вечора що нею проводила, як і на Андріївському вечорі бездоганно і влучно п-ні д-р Євгена Єржківська, яка не зважаючи на препогану погоду сама „придрайвувала" з Сиракюз, віддалених на 50 миль від Ютики.

При буфеті найбільше напрацювались пп. М. Кропельницька, Р. Рабарська, Н. Фалинська, О. Літинська, Д. Савицька, О. Мельник, В. Яцків, О. Войтович, С. Чорна, панове Б. Козій і Кропельницький. При льотерії і вступах були пп. К. Процьків і В. Величко в асисті двох пластунок Гандзі і Богданни.

Л. В.

ЛОРЕЙН, ОГАЙО

Коляда 69 Відділу СУА

Від початку свого існування Відділ ходить у час Різдва Христового з колядою. Оце вже втретє наша коляда пройшла з великим успіхом. Членки Відділу, не зважаючи на ніякі перешкоди, відвідали українські доми й заколядували 167 дол., що їх призначено на патронат української школи в Людвігсфельді.

Щиро дякуємо всім жертводавцям, а Союзянкам-колядницям за труд, а зокрема паням Купчинській, Трипняк, Дейчаківській і Пащин, що віддали авта до розпорядимости колядників.

Лідія Яців, пресова референтка

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Просфора

В неділю, 14-го лютого 71. Відділ СУА і Пласт-Прият спільно влаштували просфору в головній залі Народного Дому. Святочний комітет очолювала від СУА п-ні В. Бачинська, а від Пласт-Прияту п-ні Гумовська. Щоб викликати Різдвяно-родинний настрій пані прибрали залю ялинкою, а столи вишивками. Свято відкрила голова 71 Відділу п-ні О. Назар вітаючи Преподобних Отців, представників організацій і численно зібраних гостей. Пан Ференцевич, найстарший віком в Джерзі Ситі, урочисто вніс сніп пшениці — дідуха і склав побажання: всього добра гостям, організаціям натомість побажав, щоб як цей сніп їх тісно вязала, дружба, згода і співпраця. Молитвами і посвяченням на відкритті і закінченні проводили місцеві священики. П-ні О. Назар також представила нашого „товстмайстра" д-ра С. Мартюка, який і проводив мистецькою частиною. Святочна гостина складалася із традиційних страв і солодкого, які членки зложили безплатно.

Першу представив д-р С. Мартюк п-ню В. Бачинську, яка прочитала короткий, але дуже змістовний реферат під заг. „Про коляду". Потім новоза-

(Докінчення на обгортці)

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.

Віра Вовк

ВІТРАЖІ

*

Сьогодні панна Гільда Шрумп переборола свою ображеність до Еспанії і навіть згодилася оповісти при вогні одне своє переживання. (Я дуже здивований, що вона взагалі має переживання, бо виглядає на людину, в якої ні на зовні, ні внутрі нічого не діється. Лице — епічне, очі трохи вибалушені, але дуже статичні, як у боа, що гіпнотизує жертву).

— То було вранці у нашому домі, мусите знати. Наш дім, цебто моєї сестри й мій, лежить недалеко Боденського Озера, серед природи, на самоті. Ми винаймаємо його часом як літниськову віллу для працюючих самітних жінок, або для реконвалесценток, які не мають грошей на санаторію. Того року, одначе, моя сестра поїхала в Цюріх, і я осталася сама. Дім стояв у тиші і виглядало, що нічого в ньому не трапилося, але коли я ввійшла до їдальні, побачила, що коло моєї тарілки не було яблука, якого я ввечорі приготовила собі на сніданок. Цей факт мене дуже занепокоїв, бож дома крім мене й нашого глухого огородника, якому я зовсім довіряю, не було нікого.Тільки двері, якими я ввійшла, були незачинені; всі вікна мали поспускані стори, і фронтовий вхід був скріплений залізною засувкою, отже людина, яка вкралася до дому, мусіла ще в ньому бути. Я озброїлася відвагою і розкрила двері до вітальні. Подумайте собі: там стояв ще молодий, бородатий мужчина, їв моє яблуко і розглядав картини на стінах! Побачивши мене, він зам'явся, подивився на свої знищені черевики і щось невиразно забурмотів.

„Чого ви тут шукаєте?“ — я спитала його гостро.

Він виглядав на чужинця, може був не сповна розуму, бо похитав головою і сказав:

„Я мушу дістатися до Франції і не маю грошей. Ви . . . не могли б позичити мені грошей на дорогу?“

— Ну, панство, що ви сказали б на таку пропозицію?

Д-р Айнінгер хотів щось сказати, але докторова сбурено кликнула: „нахабство“, і його підборіддя впало, здаючися, на груди. Ільонка закурила цигарку. Дримба двозначно захіхікав.

— Я дала йому гроші —, заявила важливо панна Шрумп. — Він м'яв їх у руках, здивований і засоромлений. Знаєте, чого він ще попросив у мене?

— Ну, ну! Ви не будете зраджувати, пані . . . — вирвалося Дримбі.

— Але ж вибачте! — Панна Гільда достойно піднесла брови. — Він спитав мене, чи може вмитися і почистити свої черевики, на що я, очевидно, йому дозволила. То мене переконало, що він, принаймні, не професійний розбишака-вломник, а просто або людина в біді, або чудак. В кожному випадку, я до сьогодні рада, що помогла йому. Жаль тільки, що забула в розгубленості, дати йому томик Біблії на дорогу.

— Очевидно, ви ще не одержали „позичених“ грошей, — кепкувала докторова.

— Я не сподіваюся їх, хоч, признаюся, була б дуже рада довідатися, що сталося з тим молодим чоловіком.

Ах, я забудько! Отже то була ця панна Гільда Шрумп, яка покотила дальше кістку мого життя. Вийшло шість очок, і я міг стрінути Шардона на мості через Сену! Вибачте, панно Гільдо, що я не доглянув людяности за вашим поглядом боа і що був лихий на ваш нееаспанський смак. Це певно дуже дрібничково з мого боку! І що я вас не пізнав? Ех, роки, роки, панно Гільдо! Ви висохли на тичку до фасолі, посіріли над чолом, але тепер, як тоді, я вважаю вас своєю доброю феєю, хоч мушу признатись: трохи комічною. Ви хотіли мене, грішника, навернути на добру євангелицьку дорогу і напхали мені в кишені виноградного цукру і вітамінів, а мені до болю хотілося шматочка хліба. Сподіваюсь, що ви не пізнали тепер в чистоголеному астрономові півзаголодженого дезертира, сина сепаратиста, якому на Україні закрили браму університету. Звісно, я не люблю публічних сенсацій і не зраджу своєї ролі, але про борг — хай пані Сабіна не турбується. (То дуже шляхетно, що ви про нього під кінець не згадали.) В деяких обставинах думаємо про мамутів і пігмеїв раніше, ніж про найпрактичніше, так і я не спитав тоді вашого імени й адреси. Тепер буду обережніший, бо ж за мною — життєвий досвід. З вдоволенням уявляю собі ваш поворот додому і нагороду за довір'я у формі вдячности від незнайомого, який створив у вашому житті такий неважний для інших епізод!

Коли порівняю обидва гостинні доми, єдині у моїй втечі, що розкрили передо мною свої двері, то ваш був сходом до Шардонового порога. Не тому, що він одягнув мене в свою сорочку і поклав на єдине польове ліжко з краткованим коцом, і потім правив на віддаль моїми справами, як Ярина нитками маріонеток . . . За вікном тоді, десь у найближчім сусідстві, на четвертім поверсі, голос без ілюзій напів співав, напів рецитував французькі шансони, голос, як по півночі в каварні, як паризький мрячний день під мжичкою. Було б так зрозуміло впасти під його гіпнозу в настрій тієї інтелектуально втомленої Франції . . . Але в Шардона все було суттєве. На столі стояла мініятюура бретонської „Кальварії“. Пригадую собі його, як сказав своїм хриплим, сердечним голосом вносячи першу перекуску:

„Сьогодні в нас бідно, молодий друже, але чи основна їжа людини не хліб і виноград?“

*

„No creo en las brujas,
pero que las hay, hay".

Ярина живе в маріонетках, неначе не мала б свого власного життя. Вона возить їх зі собою і часом дає для Ільонки та бразилійця Жуки представлення. Бразилієць захлистується від сміху, як дитина, і плеще в долоні, особливо, коли на сцену виходить паяц із фіялковими очима і зеленими рум'янцями. В нього трагікомічна, меланхолійна усмішка.

Представлення відбуваються тоді, коли решта товариства потоне в зелені між червоно-білими домами. Ярину не цікавить марокканська ескорта, і вона, здається, навіть ще не була в Прадо. Тільки раз звернула чиюсь увагу на лавки в мадридських стрижених садах, „схожі на домовини, щоб дотримати суворий стиль", і на форму борони св. Лаврентія в архітектурі Ескоріялу, де „простота піднесена до величности". Позатим, коли хтось з „дорослих" зближається, маріонетки в'януть і зникають у валізі, а Ярина знов — дівчина з вузькою обручкою, яка стелить за собою ліжко в готелі.

В Толедо ми зустрічаємось перед мережкою Ель Ґрекових віконниць.

— Добридень, Ярино. Тут, як бачите, все — дерево і кахля. Ви вже оглядали того чорного романського Христа? Втомилися? Спочивали під кипарисами? Слухали Тахо? Знімали вид з гори й ослів з керамікою? Купили браслету у золотарні? Або торбинку з тореадором?

Ярина дивиться з докором:

— Скільки питань нараз! Побачимо, що запам'ятала: отже — слухала Тахо, бачила стрижених ослів і не купила нічого золотого. Але в соборі — прегарні вітражі, думаю — ви вже оглянули.

Сонцеві захотілося відбитися цеглясто на гладкій зачісці. Ми стоїмо поруч зовсім самі, без подорожнього товариства. Це тільки хвилина, і признаюся, що віддихаю з пільгою, коли коло нас з'являється Ільонка! Бо ж уявіть собі: бути на самоті з дівчиною, яка перепрошує за своє буття очима лані, носиться з цеглястою плямою на зачісці і почувається краще в товаристві паяца, ніж у ґалерії Прадо!

Ільонка, свіжа і грайлива, заливає нас останніми новинами: пані Гільда пішла шукати по аптеках успокоюючих таблеток. Побачила кота за крамничною шибою на... лущених каштанах, які вона купила собі перше на обід. Цього не проститься еспанському котові!

Ель Ґрекові апостоли дивляться на нас зі стін вілли. Ільонка щебече:

— Моя сестра — малярка, знаєте. Я говорю їй: „Христос мив апостолам п'яти. Дай, хай помию твої пензлі".

А Ярина — це відкриття! — вміє навіть м'яко дивитися.

— ...„Хай тобі за добре серце приснiться Давид Мікельанджеля", — а їй кажу: „щоб мав очі як Л, поставу як Б, чуприну як В, а колекцію середньовічних музичних інструментів як Г".

— Ви не дуже скромні, бачу.

Ільонка несподівано червоніє. Вона це часто робить, і я не можу того погодити з повстанським дощовиком.

— Не кожний має таке щастя, як моя подруга, Емма: адоратора з Формози, зелені очі, і на прощання твір: „Burning Desire".

— На прощання?

— В тім же смак. В тім якраз вибір. Смакуни п'ють чай без цукру, їдять гірку чоколяду. Тільки Геростратн думають про вічність, а Велика Людина зрікається вічности в ім'я неповторної хвилини.

Але Геростратн і Велика Людина спалилися вже в цеглястій плямі на гладкій зачісці. Так їм і треба!

Ми їдемо жовтою „пирхавкою" через льон у розцвіті та оливкові плянтації попри вітряки Ля Манчі; я бачу її перед собою і маю охоту крикнути голосно:

— Рятуйте, палюся!

Очевидно я не кричу, тільки перехиляюся до Ярини і говорю довірливо:

— Ярино, я безмежно люблю... пантоміму й маріонетки. Може б ви дали представлення раз для мене?

Тиша. А потім:

— Не знаю, пане Вишня. Мабуть не зможу.

— Будьмо щирі.

— Ну що ж: не можу грати перед людиною, яка обгризає зорі.

— Щооо?

В Яринінім обличчі малюється жах.

— Не смійтеся, пане Вишня. В вашому сміху стільки впокоряючого.

— Роз'ясніть це про „обгризені зорі".

— То був тільки сон. Бувають такі безглузді сни, може вродженці наших побоювань, щось як те, що з місяця зробили велетенську телевізію і надавали сеанси щоночі, і то для таких старомодних, які хотіли бачити тільки пісну, надоїлу повню і слухати монотонного рахкання жаб. Це, очевидно, притча. Отже слухайте: приснилася мені буря на морі. Пнуся на щоглу, а там, на шнуряній драбині, сидите ви, зриваєте з неба зорі, як маківки, обгризаєте їх і жбурляєте качани в хвилі. Мені стає жаль зір, кидаюся за обгризками, але що простягну руку, ви перехиляєте корабель на другий бік. Море довкола вже повне обгризених зір, як мертвих риб, аж заносить лусками, а ви сидите собі вгорі й усміхаєтеся поблажливо...

Представлення таки відбувається, на півночі від Кордоби, в рідкому гайку, коли інші учасники подорожі йдуть розглядати терен на табір. Завісою — шальонова хустка, а сценою — верх валізки. Скрайня абстракція, брак декорацій, замість них тільки натяки в монологах зеленорум'яного паяца. Приблизно так: він, паяц, виходить наверх, немов із тяжкою бідою, розглядається, кладе вказівний палець у свій широкий рот, ще раз розглядається на всі боки, задирає голову, кладе руку за вухо й каже:

— Ооо! Яка ніч! Іскриться від зір, але зорі тільки ліпляться одна до одної, як лямпади з кладовища! Потоки на схилах застигли як віск і дерева — з каменю.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів США - Нью Йорк, Н.Й. США.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

(Докінчення зі ст. 30)

сновний хор 71 Відділу СУА відспівав ряд колядок під вмілою батутою проф. М. Нечая. Тому що цей хор є новиною в нашій місцевості, гості його привітали, а по виконанню нагородили рясними оплесками. По деякім часі виступила пластунка Еля Головчак із деклямацією „На ринку у Львові". На цім закінчилася мистецька частина. П-ні О. Назар попросила мовчанкою вшанувати пам'ять членок, що від нас відійшли. На закінчення голова Пласт-Прияту п-ні Ґумовська подякувала гостям за присутність, представила аранжера забави п. Ю. Ференцевича і попросила забавлятися дальше при звуках оркестри п. Гірняка. Нашу частину приходу з просфори і забави в сумі 193 дол. 34 ц. переслано на залишенців до Европи. Іменем членок складаю подяку диригентові проф. М. Нічаєві, який хоч не розпоряджає вільним часом, але все знайшов кілька годин на проби. Членкам хору, які так точно і численно з'являлись па проби, та тим усім, що причинились до успішного переведення цієї просфори, щире Спасибі!

Н. Клапіщак, прес. реф.

Коляда на залишенців

ЮТИКА, Н. Й.

Добровільно зголосились ходити з колядою пп. О. Кокодинська, О. Турчак, і Д. Савицька. Жертводавцями були: по 6 дол. д-р Б. Ґарбовський, по 5 дол. д-р В. Когутяк, В. Величко, по 4 дол. О. Турчак, О. Томич, по 3 дол. Р. Сербин, д-р А. Процьків, о. О. Лукашевич, Д. Савицька, по 2 дол. О. Кокодинська, С. Цибрух, І. Івасів, В. Бігун, Л. Волянська, по 1 дол. Я. Ликтей, В. Ризванюк, о. Б. Смик, А. Негович, інж. Яцковський, В. Запаранюк, О. Мельник, Я. Войтович, Б. Кізим, Громов, М. Луценко, Федін, Н. Терець, Р. Ґарбовська, О. Літинська, Непорайний, Дмитрів, П. Андроняк, Худик, Федорняк, Б. Радій, Лужний, К. Войтович, Гуцал, Вігак, Кахникевич, М. Кобзар, Кучера, З. Боднарчук, Г. Андроняк, Яцків, Гнап, Ґлодзінська, Ярмак, Бурак, Зима, решта дрібними. Для залишенців вислано 180 дол.

ДІТРОЙТ, МИШ.

На листу п-ні Леонтини Галяженко зложили: по 3 дол. пп. Я. Когут, П. Футяк, В. Українець, М. Заблоцький, Р. Смаль, Н. Польозяк, А. Наконечний, Р. Калитяк, В. Дигдало, В. Ворик, П. Ворик, Л. Пришляк, по 2 дол. Г. і Л. Галяженко, Ю. Ст. Вірстюк, С. Тустанівська, І. Решетилович, Баран, М. Чипчар, О. Козар, Гі. Гещук, Я. Яцків, А. Шнурейвина, П. Собків, А. Барбіш, Б. Федорак, Ганкевич, І. Подгурська, В. Прийма, Дж. Цесля, д-р Марітчак, Н. Чубата, В. Савків, І. Вівчур, Т. Гнищак, І. Кошів, С. Юрків, Б. Левицький, М. Турянська, В. Боб'як, Д. Трешневська, Ю. Броніковський, Е. Мілянич, Е. Ониськів, по 1 дол. Т. Стельмах, С. Лужецька, В. Захарій, С. Цимбаліста, О. Міхновські, М. Стадник, Т. Воробець, І. Мелимука, Р. Чучман, Т. Заяць, Р. Качмар, І. Цап, І. Сухий. Разом 119 дол. Щире Спасибі!

НА ТЕРЕНІ СУА

Відділи СУА зголосили нам такі імпрези:

1. травня — Свячене 42 Відділу СУА у Филаделфії

7. травня — Ювілей 15-ліття Нашого Життя — Окр. Рада СУА у Дітройті

15. травня — Конференція Голов Відділів — Окр. Рада СУА у Филаделфії

20. травня — Конференція Голов Відділів — Окр. Рада СУА у Нью Йорку

20. травня — Авторський Вечір Ганни Черінь — 22 Відділ СУА в Шикагу.

21. травня — Вечір Пісні й Танку — 28 Відділ СУА у Нюарку

21. травня — Перкалеві Вечерниці — 65 Відділ у Нью-Бронсвику.

4. червня — Авторський Вечір Ярослави Острукової — 43 Відділ СУА у Филаделфії.

6. червня — Пікнік на „Діброві" — 56 Відділ СУА у Дітройті.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Чекаємо нетерпеливо

Перед Новим Роком я стратила працю, була безробітна і ніяк не мала змоги прислати вам навіть тих 4 дол. Тепер діставши знов працю висилаю Вам грошовий переказ і дуже дякую що Ви були такі добрі і не припинили мені висилки, цього доброго журналу, на який я як і мій малий синок нетерпливо чекаємо.

Олександра Б.

ЛИСТУВАННЯ АДМІНІСТРАЦІЇ

С. Кравченко, Ду: Числа від 2—4 1960 і посвідка вислані 15. квітня звичайною поштою, сподіємось, що і міжчасі отримали.

УВАГА! **УВАГА!**

ВИСИЛКА ПАЧОК В УКРАЇНУ

Висилаємо пачки аж до 44 фунтів звичайною і летунською поштою, чи то принесені до нас особисто, чи переслані поштою, та негайно виготовляємо документи.

Як уже відомо, можна пересилати у пачках тільки нові речі. Також радимо посилати менше готових речей, бо оплати від них вищі.

Маємо на складі великий вибір різнородних товарів (шкіра, матерії, полотна, хустки і т. п.) до пачок, які продаємо по дуже низьких цінах.

ПАЧКИ НАДАЄМО НА ПОШТУ ТОГО САМОГО ДНЯ, КОЛИ ДО НАС ПРИНЕСЕТЕ, А ДРУГОГО ДНЯ ОДЕРЖИТЕ З ПОШТИ ПОСВІДЧЕННЯ. Тому наші пачки доручують: летунські за 6—10 днів, а звичайні за 4—6 тижнів. Хто не вірить, може переконатись.

General Parcel & Travel Co.

632 W. Girard Ave., Philadelphia 23, Pa.

Tel. WA 5-8878

ІНЖ. О. СТОЙКЕВИЧ

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

1915 45-ЛІТТЯ 1960

Українська жінка є господарна.

Вона щадить, а ощадності складає тільки в солідній фінансовій установі, такій як

НАЙБІЛЬША УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ

The Parma Savings Co.

В КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

- основана 1915 року;
- пережила велику господарську депресію в 1930 р. без ніяких втрат для депозиторів;
- ощадності обезпечені до 10,000.00 долярів Федеральною Агенцією;
- платить 4% на ощадності;
- привітна й скора обслуга;
- $16,000,000.00 майна.

ЦЕНТРАЛЯ:
5839 Ridge Road
CLEVELAND 29
(PARMA), OHIO
Tel.: TUxedo 4-8700

ФІЛІЯ:
(Ukrainian Office)
2190 Professor St.
CLEVELAND 13, OHIO
Tel. PRospect 1-3627

ЩАДІТЬ ПО МОДЕРНОМУ

— ЩАДІТЬ ЧЕРЕЗ ПОШТУ

Платимо кошти пересилки

КОЖНЕ ЩАДНИЧЕ КОНТО ОБЕЗПЕЧЕНЕ ДО $10,000.00

FEDERAL SAVINGS AND LOAN INSURANCE CORPORATION — SAFETY OF YOUR SAVINGS INSURED UP TO $10,000.

Federal Savings & Loan Insurance Corp.
WASHINGTON, D. C.

Кожна поштова скринка це вхід до

The Parma Savings Co.

То не все одно ДЕ складати ощадності

У 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ КНЯГИНІ ОЛЬГИ
придбайте книжку
о. д-ра І. Нагаєвського
Рівноапостольна Свята Ольга
Історичний нарис
Вийшов накладом Союзу Українок Америки
Ціна $1 разом з пересилкою.
Замовляти в Централі СУА

You will obtain best information in the book
WOMAN OF UKRAINE
Price $1.00
Order from
Ukrainian National Women's League
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Вже вийшло з друку:
Ірина Павликовська
НА ГРОМАДСЬКИЙ ШЛЯХ
Нарис історії жіночого руху
Багато ілюстрована книжка.
Ціна 1 дол.
замовляти в Централі СУА.

ВЖЕ ВИЙШОВ ІЗ ДРУКУ
збірник
ПРОЛІСКИ
Ціна 50 ц.
Відбитка з „Нашого Життя"
Замовляти в Централі СУА

Printed by "AMERICA"—617 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.

Видання Союзу Українок Америки - перевидано в електронному форматі в 2012 році. Архів СУА - Ню Йорк, Н.Й. США.